

Jan Padych

Prastará tajemství 2

Drtící palice

JAN PADYCH
Prastará tajemství
Drtící palice
2. díl

šestidílný fantasy román z doby halštatské

(určeno pouze pro dospělé čtenáře)

JAN PADYCH
PRASTARÁ TAJEMSTVÍ
Drtící palice
2. díl

© Nakladatelství DANIEL, 2016

ISBN 978-80-88205-07-4

Obsah

[Jan Padych: Prastará tajemství, 2. díl, Drtící palice](#)

[Rejstřík jmen a názvů](#)

[O knize](#)

[O autorovi](#)

1.

- Krogala -

Další neúspěšný útok spojenců!

Konugu Arvis se nespokojeně ohlédne po své dceři. Krogala jen pokrčí rameny. Otec je nespokojený. A kdo by byl? Útočníci zase odraženi. Zato na rozdíl od předchozích ústupů je vidět, že si dali říct. Kromě svých padlých a zraněných, které jsou sami schopni odtáhnout, ještě ze země sbírají oštěpy a šípy, na které dosáhnou. Dbají, aby na místě nenechávali zbraně, které by obránci hradeb vzápětí mohli použít proti nim. Ústup proběhl rychle, už ne tak zbrkle jako předtím. Pak se několik obránců spustilo po lanech. Posbírali co se dalo a vyházeli na hradby, kde ti nahoře chytali, jak jen mohli. Následně pak ještě od kamenné zdi odtáhli o něco dál tři padlé, aby si je útočníci snadno převzali.

Muži na hradbách se s těmi dole o něčem dohadovali. Krogala z jejich posuňků pochopila, že se jim podařilo posbírat nějak málo oštěpů a šípů, a proto jsou poněkud podráždění. Ale i tak mají svých oštěpů a šípů víc než dost. A pokud je vyhází proti útočníkům, tím méně jich pak zůstane, až dojde na útoky Skendů. Tak nejspíš uvažoval Pán zástupů a stád, když spojencům nařídil, aby na ústupu sbírali všechno, na co dosáhnou. Kromě toho ještě rozhodl, že při útocích nemají házet víc než jeden oštěp. A vůbec nesmějí střílet šípy příliš nahoru. Vždyť uvnitř za hradbami jsou velká stáda dobytka, ovcí a koz. Také hodně koní. Zbloudilé střely by mohly připravit dobyvatele o značnou kořist. A ještě se Krogala dozvěděla od otce další zprávy. Vůdcové spojeneckých houfů žádali, aby mohli útočit v noci. I z druhé strany, mezi kopci. Vždyť velmi dobře ovládají boje ze zálohy. Náhlé výpady a přepady. S oblibou se z ničeho nic vynořují z křovin a zasypou nepřítele množstvím oštěpů a šípů a hned zaútočí, anebo se stáhnou a ukryjí v bezpečí. Tak přece odjakživa bojovali jejich otcové a dědové a stejně tak by chtěli bojovat oni. Avšak Pán zástupů a stád nechtěl ani slyšet, že by si radili úplně po svém. Podřízené spojence chce mít stále na očích. Po

žádném překvapení netouží. Sám chce rozhodnout o každém útoku. Nehodlá se s nikým prít. A také odmítl, aby se kdokoliv jen tak bez jeho vědomí toulal mezi kopci. Důvody nehodlal sdělit nikomu. Avšak Krogala vysvětlení má. Pán zástupů a stád, ač se o něm hovoří jako o nějakém nadlidském bohu, se normálně lidsky bojí. Má hrůzu z hor i kopců. Tak jako se odjakživa Skendové báli vždy v krajinách, které se nedají přehlédnout až po daleký obzor, jako se dá snadno přehlédnout rodná step široko daleko. A hory? Mohou skrývat plno překvapení. Od živých, ale také od mrtvých. Všichni v táboře vědí, že Molberští odnášejí mrtvé někam do vrchů. A Skendové jsou rádi, že mrtví nezůstávají nikde nablízku.

Molbera je ohromná překážka. Ale všichni Skendové věří Velkému vůdci, že Molbera padne. A pak? Na západ. I na půlnoc.

2.

- *Tekas* -

Přišla pro něho, jak slíbila. Vedla ho do svahu, ovšem nikoliv pěšinou. Spíše podél ní. Mezi stromy a křovinami. Neustále ho upozorňovala, kam nesmí šlápnout a kam naopak šlápnout musí. Ani na okamžik nezapochoyboval, že Dukana to tam zná opravdu skvěle.

Pokud si připomíná, co kdysi slyšel, že čarodějnice, nebo spíše vědma Bokerta slouží hlavně Velké Matce Magmoně, která má další dvě jména. Belvepela a Pelkerta, což značí, že se dobře stará o úrodu polí a plodnost stád. V tom dobrém smyslu. Avšak Matička Magmona má ještě druhou tvář. A ta je hrozná. Pro ty, kdo jí nevzdávají úctu. Bokerta jí slouží. Každopádně v tom dobrém. Ale zřejmě i ve zlém. Raději by za ní nešel. Avšak podle všeho nemá jinou možnost, pokud chce dojít do Molbery, jak slíbil. Moudrý Mendhis Deruchis by ho určitě nepochválil.

Dukana ho zavedla na křivolakou stezku, vyšlapanou bezpochyby častými návštěvami zdejších obyvatel i lidí z daleka. Zanedlouho dokonce starou vědmu spatřil docela zblízka. Hovořila s Burkisem před větší chatou s vysokou sedlovou střechou. Vedle ní vrčel pes, úctyhodně veliký, chystající se vyběhnout proti Tekasovi. Jen to, že ho drbala po hlavě a po hrudi, ho zdržovalo, aby jenom vrčel a neútočil.

Z dálky se mu vědma jevila staře a sešle. Když však přišel blíž, skoro by nevěřil, jak se její čilé oči na něho usmívaly.

„Bud' hodně zdrav a dlouho živý, bojovníku, synu významného otce!“ pronesla hlasem nesmírně svěžím, jaký by u ní rovněž neočekával. Přitom stále nezapomínala drbat psa.

„Jsem Tekas, syn Atreise Erchise, mám namířeno do Molbery,“ zastavil se poněkud s obavami před její mocí i před psem, na němž pozoroval, že se pomalu ale jistě hodně nerad smiřuje s přítomností někoho dosud neznámého.

„Jsi ještě mladý na to, abys umřel z rozmaru nějakých pomatenců, kteří si myslí, že síla paží je všechno na světě,“ usmívala se, přestala drbat psa a žertovně cvrnkala kostnatými prsty do posvátných přívěšků na svém ošuntělém rouchu. „Jako by lidé nevěděli, koho můžou potkat.“

„Jeden z nich na to doplatil,“ vmísila se Dukana. „Tekas ho zabil jeho vlastní palicí.“

„Hlupák! Ještě než jste se objevili, přišel mi říct, co se mu stalo!“ rozesmála se Bokerta ještě víc a ukázala na otlučený džbánec ve vysoké trávě, uzavřený shora obrácenou miskou. „Nalila jsem mu kyselé mléko a zakryla, aby se netoulal a nestrašil. Takoví jsou nejhorší, dobře je znám,“ sklonila se, aby znovu podrbala psa. „Bres po něm štěkal jako utržený. Víc než po tobě, Tekasi, synu znamenitého muže.“

Pohlédl na džbánec, uzavřený miskou. Ani by neřekl, co obyčejná nádobka může skrývat.

Asi vypadal hodně vyděšeně, což vědmu rozveselilo ještě víc.

„Tekasi, ty se ničeho nelekej!“ přestala drbat psa a opřela svoji chladnou dlaň o jeho hrud'. „Matička Magmona si tě oblíbila už hodně dávno, ani jsi o tom nevěděl. Jedno z jejích mnoha jmen je i Schalma, což znamená Měsíční panna. Jinak jí také říkají Stříbrná panna. Pamatuj na ni, Tekasi, synu významného muže. A nepovede se ti zle.“

Zděšeně ustoupil: „Ale já vyznávám Dvojhlavého! Také světelného Baldeias! A teď i ohnivého býka, jehož jméno zatím neznám.“

Mávla oběma rukama najednou a usmála se velmi zvláštním způsobem: „Ale vždyť všichni jsou dětmi matičky Magmony. I Dvojhlavý. Také sluneční Baldeias. I tvůj neznámý.“

Odkudsi ze svahu zazněly hlasy. Několik mužských a jeden ženský. Slyšeli je zřetelně. Bres se okamžitě rozštěkal a dal do toho svoji veškerou zuřivost a neurvalost. Avšak Bokerta ho opět začala utěšovat a tlumit jeho vztek.

Oba sourozenci se okamžitě rozběhli za chatu, odkud se Dukana ještě vrátila, aby odtáhla i Tekase. Málem přitom šlápl na džbánec, přikrytý obrácenou miskou. Až se vyděsil představy, že by se zabitý dostal z nádoby ven.

Bokerta zvažněla a vyčkávala, kdo se objeví na vyšlapané pěšině. Psa raději přivázala řemenem ke stromu, třebaže se mu to příliš nelíbilo a kňučel lítostí. Nicméně si lehl a stěžoval si dál.

Zpoza chaty pak Tekas i oba sourozenci pokukovali po skupině příchozích, pěti mužích a jedné ženě. Muži měli zbraně, hlavně sekery a nože. Na rukách vesměs husté tetování. Tři z nich i oštěpy s kovovými listy, což ukazovalo, že nejde o žádné bezvýznamné muže, třebaže o jejich kdovíjakém významu už podle prvního dojmu z dálky se dalo pochybovat. Jeden z mužů vyňal z mošny pár kousků pečiva a hliněnou nádobku, nejspíš naplněnou něčím tekutým. Bokerta ukázala ke kořenům rozložitého dubu a muž poslušně a s úklonami kladl své dary do mechu mezi hrubé kořeny. A zatímco s nimi Bokerta hovořila, Bres se zcela uklidnil. Zato na Dukaně s Burkisem pozoroval, jak znervózněli. Podle všeho oba usoudili něco z posuňků těch lidí. Co přesně, neuhádl.

Když hosté odešli, stařena odvázála psa a zašla do chaty pro hliněný džbán. Postavila ho do vysoké trávy vedle nádobky, přikryté obrácenou miskou. Dovnitř nadrolila něco ze suchého pečiva a vedle položila malou miskou, nejspíš aby ji měla po ruce, když bude potřebovat džbán rychle zakrýt. Tekasovi došlo, že se něco stalo. Určitě někdo zemřel a Bokerta se chystá ho uzavřít, jako předtím zabitého lupiče. Pes obcházel obě nádobky, přičichoval k uzavřené a něco si tiše kňučel. Snad mu rozuměla jenom Bokerta. Čarodějnice, či spíše vědma. Každopádně svatá žena. Podle všeho velmi proslulá.

3.

- vyprávěč -

Hned první kovář, který přijel do dvorce Atreise Erchise, zamířil v první řadě za Mendhisem Deruchisem. Do jeho tajemného dvorečku, náležitě skrytého před zraky obyčejných lidí vysokou ohradou. Mendhis Deruchis zrovna klečel u kůlu, na jehož vrchu visely srnčí parůžky. Sotva zahlédl kováře, hbitě se postavil a vykročil mu vstříc.

Kromě pozdravů a zvěstí od Selise Godchalise a vrchního kováře Gludise obdržel také zprávu, která ho zarmoutila.

„Takže Lemote Alkonis ho odvezl?“ nešťastně potřásl hlavou a raději se opřel o kůl v ohradě. „A víš kam?“

„To zatím nikdo z nás neví,“ pokrčil kovář širokými rameny. „Ale ve dvorci Velkého Megha určitě není a mezi jeho dhurgisy už vůbec ne.“

Mendhis Deruchis nemohl jinak. Chvatně se převlékl a vydal se na cestu, třebaže měl řadu povinností, které by za jiných okolností sám považoval za neodkladné.

U Býčí jeskyně pak musel čekat do setmění, až všichni hosté odjeli nebo odešli. Teprve potom s ním prorok Selis Godchalis mohl hovořit. Ani jemu nebylo do smíchu. Věděl však o něco víc než kovář, který přijel za Atreisem Erchisem se zprávou.

„Lemote Alkonis ho odvezl k vojkům, ale tam už není,“ chmurně hleděl Selis Godchalis do země.

„Odešel.“

„Kam odešel?“ naklonil se k němu Mendhis Deruchis. „Domů nepřišel.“

„Říkají, že odešel do Molbery.“

„Do Molbery?“ vyděsil se Mendhis. „Co tam?“

„Lemote Alkonis vyzval vojky, aby šli na pomoc Molbeře proti Skendům,“ skoro šeptal Selis Godchalis. „Ano, slyšel jsi dobře. Proti Skendům.“

Mendhis Deruchis se musel opřít oběma rukama o berlu: „A on určitě šel, třeba jediný, jak ho znám.“

„Dobře ho znáš, Mendhisi Deruchisi. Dobře ho znáš. Nikdo jiný. Jen on sám se tam vydal. Dokonce beze zbraně.“

„Ale on nikdy nebojoval, ani to neumí,“ potřásá Mendhis hlavou. „Všechno mělo teprve začít.“

„Moc dobře vím, jak jsi ho vedl,“ stále šeptal Selis Godchalis. „Chystali jsme ho na velké věci.“

„Ale Lemote Alkonis nám to překazil,“ zatvářil se Mendhis hodně chmurně.

„Stejně jako u Eremiše,“ dodal Selis Godchalis. „To asi ještě nevíš, že Eremiš se tady u nás pokusil zabít Velkého Megha, ale sám byl zabit.“

„To opravdu nevím,“ trochu poodstoupil Mendhis Deruchis a opět se naplno opřel o berlu. „Ale s Eremišem jsme už nepočítali, když se stal dhurgisem Velkého Megha.“

„Zato on počítal s námi, jak se zdá,“ namítl Selis, „takže teď už nemáme ani Tekase.“

„To není tak jisté,“ poněkud se Mendhis Deruchis vzchopil, odvrátil hlavu a zahleděl se někam do temnoty lesa. „To opravdu není jisté. Počkáme si.“

Oba svatí muži hleděli do stejného místa na jedné ze strání. Snad naslouchali, co jim ze tmy pošeptá vítr šelestem listů.

4.

- *Tekas* -

Vědma Bokerta neměla dobré zprávy. Lidé, které toho dne viděli za ní přicházet, přišli vyzvídat, co bude dál. Pokud Skendové dobyjí Molberu, určitě se poženou dál za kořistí. Hodně se mluvilo o podivné smrti jednoho z místních siláků jménem Kuvakis. Právě toho Tekas zabil jeho vlastní zbraní. Někteří se domnívali, že Kuvakis potkal zabijáka z jiného světa a unáhlil se, když na něho zaútočil. Řev tajemného vraha stoupal k nebi a pronikal do podzemí. Kdo ho uslyšel, nikdy nezapomene. A ti, kteří ho viděli, jak se na Kuvakise vrhl, samou hrůzou utekli. Toho děs nahánějícího muže prý už nikdo neuvidí, stejně jako palici, kterou si Kuvakis neprozřetelně vypůjčil z klanového mužského domu. Kdysi patřila jednomu z předků, který s ní vykonal mnoho skvělých hrdinských činů. Po jeho smrti palici zasvětili nebeským a podzemním mocnostem. Neznámý děsivý zjev si beztak pro ni přišel, aby ji sebral z nehodných rukou. A že na to Kuvakis doplatil svým životem? Jeho chyba. Ale někdo z živých lidí přece za jeho smrt může. Ti dva, bratr a sestra. Dvojčata. Co se narodila z místní ženy a ze zrna jednoho ze Skendů. Ženu zastihl v lese, znásilnil a pak ji pohodil. Rozhodně nebyla jediná, kterou Skendové znásilnili. Akorát není známo, že by se některé jiné ženě narodila zrovna dvojčata a ještě k tomu kluk s holkou. A to není normální. Znovu se potvrdilo, že opravdu šlo o nějaké zvláštní znamení. V tomto případě nejspíš zlé. A doplatil na to zrovna Kuvakis. Koho by vůbec napadlo, že zrovna on skončí s lebkou rozbitou posvátnou palicí. Jako by šlo o přímou oběť. Přítomnost dvojčat na místě proto nebyla náhodná. Vůbec se nehovořilo, že Kuvakis se svými kumpány Dukanu s Burkisem přepadli jako sprostí lupiči. Zato ti dva zrovna byli na místě, kde se stalo něco podivného. To stačilo k dalším dohadům a závěrům. Takže v celé krajině teď budou hledat ty dva. Skendské parchanty. Moc rádi by je dostali a naložili s nimi po zásluze. Co nejkrutěji. Tím spíš, že se přihodilo ještě něco jiného. Takřka ve stejnou

dobu, když Kuvakis padl pod Tekasovými ranami. Přímo v klanu, ze kterého pocházejí Dukana s Burkisem, zemřel Atreis Aris. Všichni se shodují, že odešel z ničeho nic. Přes požehnaný věk se dlouho cítil zdráv. Jako by mu někdo přetal nit života. Procházel kolem dobytčí ohrady jako obvykle a najednou se vyvrátil. Beztak ho stihla nebeská střela. Anebo zapůsobily zlé čary.

„Tetičko Bokerto,“ zírá Dukana zděšeně do plamenů. „Toho je najednou příliš. Nemyslíš?“

„Děvenko, my obyčejní lidé tomu nerozumíme, ale nějak se klubko rozmotá,“ ohlíží se Bokerta úkosem po Tekasovi.

Málomluvný Burkis se naklonil, aby upoutal pozornost. Jen dusil vztek: „Sprostý lupič doplatí na svoji podlost a všichni se budou mstít zrovna nám?“

„Nespravedlivé!“ rozohnila se i Dukana. „Moc nespravedlivé. Jak to.“

Nedopověděla, neboť Bokerta jí prudkým pohybem naznačila, aby ztichla.

„Děvenko moje!“ pravila stařena přísně. „Ať něco nevyřkneš, co by urazilo nebíčko nebo tamty dole. Prostě se něco stalo a lidé ani nevědí, co říkají. Vždyť to za ně řekl někdo jiný a jim to vyhovuje.“

„Půjdu za lidmi z klanu a všechno jim povím,“ neudržel vztek Burkis.

„A oni tě chytanou!“ pochybovačně zatřásla hlavou Bokerta. „A budou tě mučit, až prozradíš, kde je Dukana. A pak vás oba uškrtí, spálí, a pošlou za Atreisem jako doprovod na onen svět. Není důležité, zda Atreissova žena Kreumona je připravena svého muže následovat. Každopádně se odbude pouze jedna tryzna a Kuvakise přidají do Atreissovy mohyly. Může to vadit některým jeho příbuzným. A ti se budou chtít pomstít tím víc. Stejně po vás půjdou, aby vás dopadli. Ale teď ještě ne. Mám pro vás úkryt. Skoro úplně nahoře. Budete blíž nebíčku. A prozatím v bezpečí. Prozatím.“

Podle toho, co Tekas zrovna slyšel, se mohlo zdát, že jeho se nebezpečí úplně netýká. Avšak nějak ho stále mrazilo a lechtalo kdesi pod hrudí. Vzpomněl si přitom na matku. Zvláštní! pomyslel si. Vždyť se k němu ani nechovala příliš jako matka. S oběma mladšími bratry jednala jinak. Dokonce mu někdy připadalo, jako by s ním moc nepočítala. Jako by kolikrát ani nebyl. Jeho bratři mívali různé povinnosti, on žádné. Mohl si dělat, co si usmyslel. Matka ho nikdy nechválila ani netrestala. Ale hodně ho líbala a hladila jako maličkého. Když pak jeho bratři přicházeli na svět, jeho jako by už neznala. Občas ho napadlo, že se změnila kvůli otci. Nikdy však

neměl odvahu se zeptat. A nikdo mu nikdy nic neobjasnil. Ani Mendhis Deruchis, který se mu věnoval víc, než matka s otcem dohromady. Než všichni příbuzní. Proč? Nikdy nezjistil. Ani neměl odvahu se ptát. Něco ho od toho zdržovalo.

5.

- *Tekas* -

Na řadě byl Tekas, aby o sobě povyprávěl. Srkali zrovna polévku s moučnými noky. Vzpomínal, jak si skvěle žil, než ho napadlo vyzvat otce, aby ho vzal s sebou k Býčí jeskyni.

„Určitě to jantarové slunce,“ mrzutě potřásl hlavou. „Toho si všimnul kdekdo, dokonce i Velký Megh, Lemote Alkonis. I jeho matka Lemota Gedurcha.“

„Jaké slunce?“ velmi zpozorněla vědma.

„Mám ho od narození,“ odložil misku se zbytkem polévky do trávy a zpod haleny vyprostil jantarový talisman, visící na tenkém řemínku. Držel ho jenom v prstech a z krku ho nesňal.

Vědma se nahnula a zblízka zírala na jantarové slunce. Šeptala přitom slova, kterým nerozuměl. Jemu nic neřekla. Jenom stále něco šeptala. Také Dukana se naklonila, aby dobře viděla. Zato Burkis příliš zvědavostí neoplýval. Většinou jen mlčky zíral do plamenů. Zřejmě dumal, co se stane. S ním i s jeho sestrou. Dukana vytrvale sledovala Tekase. On po ní také pokukoval. Rozhodně víc, než po staré vědmě a po mladíkovi. Oba na sebe hleděli skoro pořád. Její oči ho poutaly. Takové dosud neviděl.

Dojedli polévku a Dukana odnesla prázdné misky do chaty. Bokerta pak v bronzovém kotlíku vařila nápoj, do něhož přihazovala špetky sušených bylin a také něco přelila z malé hliněné nádoby. Přitom se podivně usmívala. Takovým hodně zvláštním způsobem, jaký dosud u nikoho ještě neviděl. Úsměvem vědoucího. Skoro se chce říct, že vševědoucího. Jako by to úsměv ani nebyl.

Tekas nesměl ani ceknout o tom, jak se ve svaté síni Býčí jeskyně prošel ohněm a o zjevu, který tam potkal. Dal přece slib Selisovi Godchalisovi. Zato vylíčil, jak se ho Lemote Alkonis snažil získat mezi dhurgisy a pak ho odvezl k lupičům. I to, co se pak dělo v osadě vojků. Vědma byla zvědavá, proč se sám vydal na pomoc Molbeře. Znovu se zmínil, jak při upálení

zločinců všem směle ukázal jantarový talisman a Bokerta ho opět chtěla vidět. Dokonce si na něho sáhla. Dotkla se přitom Tekasova ramene, krku i tváře, až ucítil její studené kosti a stařecky měkkou kůži.

Srkali horký nápoj v kelímcích z březové kůry. Bokerta si klackem něco ryla do hlíny a zašlapávala to, aby mohla rýt znovu. Tekasovi připadala, jako by s někým hovořila, ačkoliv jen otvírala ústa jako při řeči.

Ohniště už neplanulo, spíše dohasínalo a doutnalo. Na Tekase přicházel spánek. Zvolna, avšak naléhavě. To jistě ten nápoj! usoudil. I Dukane klesala hlava, trochu i Burkisovi.

Bokerta přestala s podivným počínáním a vyzvala Burkise, aby zalil ohniště vodou ze štoudve. Ještě předtím k uhasínajícímu ohni promluvila. Aby šel také spát, jako jdou spát oni.

Vědma měla ustlány kožešiny na dřevěné lavici. Oni tři si lehli na proutěné rohože, kam jim pohodila hromadu vlněných dek. Dukana si lehla mezi oba. Než Tekas usnul, stiskla mu dlaň a držela pevně a vytrvale. Což vnímal, než se mu pevně zavřely oči. Zdál se mu zvláštní sen. Jako by někam odletěl. Do temné sluje, kterou procházel přes hromady kamení i přes prudce tekoucí vody. Nakonec se ocitl v prostorné jeskynní síni s planoucími ohništi. Kolem nich seděli muži a ženy, sklonění jako prosebníci. U jednoho z ohňů se vztyčila postava, která se rozzářila jasným světlem. Proměnila se v ohňové plameny. Skrz oheň na něho hleděly žhoucí oči s rudými bělmy. Poznal tu bytost, vždyť ji už předtím potkal. Velká ústa se rozevřela. Rozlehl se neuvěřitelný řev, který slábnul a vzdaloval se. Náhle jako by ho něco vzalo do náruče a odnášelo někam daleko.

6.

- *Tekas* -

Něco ho vrátilo zpátky do temné noci. Prudké zatřesení ramenem. A aniž něco viděl kromě tmy, slyšel Dukanino úporné: „Tekasi vzbud' se! Kam ses nám zatoulal?“

Posadil se prudce: „Co je? Proč mě budíš?“

Poblíž vzplanul malý plamínek. To Burkis vnesl do obydlí zapálenou louč. Tekas poznal, že všichni tři znepokojeně sledovali, co se s ním děje.

„Už jsi zase zpátky, Tekasi, synu Atreise Erchise. Ale byl jsi hodně daleko. Ve kterém nebi? Anebo hluboko pod zemí?“

To se k němu sklonila vědma Bokerta.

„Slyšeli jsme tvůj strašlivý řev. Nebyl jsi to ty, byl to někdo nesmírně mocný, kdo promlouval v tobě.“

S úžasem přikývnul: „Býk, který se mi ukázal v ohni a já za ním vstoupil do rozpáleného žároviště bosýma nohama a nic se mi nestalo.“

Vědma nad ním vystřela hubené dlaně s dlouhými křivými prsty: „Tušila jsem něco podobného a teď už vím, kdo jsi. Prozradit ti to nesmím. Jenom povím, že tě provází nesmírná moc a síla. Ale všechno se dá ztratit. Nejdříve ze všeho přízeň mocných, která netrvá věčně. Vždycky zůstaň, jaký jsi. A hlavně, Tekasi, synu významného muže, nikdy nezapomínej chválit velkou Magmonu. Třeba si vzpomeň jenom na jedno z jejích mnoha jmen. Schalma, Stříbrná panna.“

„Nezapomenu,“ sáhl si Tekas dlaní na hrud'. „Třebaže mě moudrý Mendhis Deruchis učil jinak.“

„Moudrý Deruchis tě beztak učil dobře,“ pozvedla vědma paže vzhůru k nebi, ale nato ukázala dolů k zemi a podzemí. „Jenomže tehdy on sám nemusel vědět, co všechno tě potká. A povídám ti, nezapomeň. Odjakživa, co svět světem stojí, jiná moc vládla mužům, jiná vládla ženám. Ale to někdy nemusí tak být. Mužům pomůže třeba ženská síla a naopak. A ty

potřebuješ to mít dobré tam i tam. Ani já nevím, co všechno tě čeká. Jenom něco tuším.“

Na chvíli se odmlčela a zdálo se, jako by jí myšlenka přilétla odněkud z jiného světa a ona ji jenom zachytila: „Tekasi, co tě potkalo ve spánku, jistě nepřišlo jen tak z ničeho nic. Něco to znamená. Myslím, že ráno můžeme čekat překvapení.“

„Ale tetičko, nám se u tebe přece nemůže nic stát,“ trochu nejistě pronesla Dukana. „Tady je svatý vrch. Celý tento les je svatý, stejně jako ty.“

I ve velmi skromném osvětlení viděl, že vědma nesouhlasně potřásá hlavou. Oba sourozence to velmi znejistilo.

„Tetičko, kde máme být víc v bezpečí, když ne tady?“ opáčil jinak málomluvný Burkis. „Kam jsme měli utéct?“

Vědma sice váhala, ale přece jen prozradila, co měla na mysli: „Podle jedné staré pověsti je toto místo opravdu svaté. Ale stalo se, že se zde ukrýval muž, který se těžce provinil.“ Ten muž ukradl kusy zlata, ze kterých měly být zhotoveny předměty, a ty měli moudří svatí muži posvětit o svátku letního slunovratu. V tom roce mělo slunce na nebi zatančit velký tanec, což nastává vždy jednou za dlouhý lidský život. Kvůli krádeži tak předměty nemohly být vyrobeny včas pro posvěcení. Hned na druhý den slunce svítilo jen slabě a po většinu dne se hrozně šerilo. Zloděj brzy zjistil, co zlého provedl, a ukradené zlato rychle vrátil. Přesto si mocnosti nebe i země žádaly jeho obětování. Zloděj ze strachu utekl na tento svatý vrch. Uchýlil se pod ochranu velké Magmony. Bohyně ho musela vzít pod svoji záštitu, avšak vymínila si, že jen po dobu, kdy měsíc za nocí vydává svoje světlo. Takže když se měsíc na noční obloze zmenšoval, až ho zbyla jen půlka, přišli si pro něho a na místě ho nechali roztrhat mezi pružnými stromy. Na cárech jeho těla hodovali supi, havrani a krkavci. Teprve až se nasýtily ptáci a holé kosti sežrali vlci a psi, uklidnily se i mocnosti nebe a dovolily slunečnímu kotouči zářit a vydávat světlo, jako před svatokrádeží.

„Tetičko, jak to, že tuto pověst neznáme?“ podivila se Dukana.

„Zato ji znají lidé z Kuvakisova klanu. Určitě ti nejstarší,“ pronesla vědma s rozpaky. „Když úplněk bude pozítří, pak přečkejte v úkrytu tři dny do tryzny. Až všichni příbuzní začnou truchlit na jednom jediném místě, získáte tři noci, abyste rychle odešli někam daleko a zůstali tam aspoň do zimy.“

„Kam máme jít?“ rozhodil Burkis rukama.

„S Tekasem do Molbery,“ pronesla Dukana tiše, leč dostatečně důrazně.

„Do Molbery?“ zděsil se Burkis té představy. „Copak ses pomátla? Někde to přečkáme a pak se vrátíme.“

Avšak Dukana trvala na svém: „Půjdu s Tekasem.“

Na Burkisovi zůstalo, aby se rozhodl. Svoji sestru znal velmi dobře. A ona jeho samozřejmě také.

A Tekas bezděky sáhl na svůj talisman, avšak ruku pochybovačně stáhnul. Co když už jeho talisman nemá žádnou moc? Má se zeptat Bokerty? Raději ne. Co když pochybuje zbytečně. Ještě by talisman ztratil svoji moc úplně. Zato ale neodolal a zeptal se na něco jiného, co mu hodně vrtalo v hlavě: „Vědmo Bokerto, pověz mi, prosím, jak to, že lidé mohou chodit po místech, která jsou nazývána svatými? Třeba my se ukrýváme v chatě, která stojí zrovna na takovém místě.“

Vědma přikývla: „Tušila jsem, že se mě zeptáš, Tekasi, synu významného muže.“

A hodně ho překvapilo, co všechno se dozvěděl. Kdysi na svatých místech nikdo z obyčejných lidí nesměl pobývat, natož aby tam přespával, jedl, pil, močil a kálel. Tehdy se nemohlo stát ani to, aby někdo svévolně překročil hranici klanu, aniž by požádal správné mocnosti, aby ho omluvily a pustily dál. Také hranice polí se neměnily, jako se mění dnes. Když svatý muž vyoral brázdou kolem budoucí osady, nikdo se neodvážil obvod narušit. Ani mocní. Nikdo. Vůbec nikdo. Když v klanu někdo onemocněl, všichni považovali za svoji povinnost o něho pečovat. Nestalo se, aby člověk umřel v bídě a o samotě, pokud se ovšem nedopustil těžkého zločinu. Všechny věci klanu patřily všem. I úroda polí, o kterou se lidé podělili, aby se ušlo každému. I stáda dobytka, prasat, ovcí a koz patřila všem. Každý měl užitek ze všeho. Tehdy svatá místa byla opravdu svatá a nedotknutelná. Což všichni bez rozdílu uznávali. Ale najednou přicházely velké změny. Do zdejších krajin přijížděli cizí vůdcové na vozech a na koních a zdejší přední muži je začali napodobovat. Také si nechávali vyrábět skvělé vozy. O své koně dbali víc, než o lidi svých klanů, kteří nepatřili přímo do jejich nejbližšího příbuzenstva. Návštěvy kupců z daleka byly stále častější. Kupci přiváželi všelijaké vzácné předměty, které se těmto vůdcům nesmírně líbily. Toužili jich mít co nejvíc, aby podpořili svůj vlastní význam před ostatními. To nešlo jen tak z ničeho. Proto na jejich marnivost doplatili obyčejní lidé. Lidé, kteří pracovali. A pokud se rozpoutaly boje a války mezi mocnými,

bojovali pouze ti, kteří si mohli obstarat dobré zbraně. Netýkalo se to těch, kteří museli pracovat. A velmožům nestačilo, že lidé pro ně pracovali na polích. Ještě z nich nadělali řemeslníky. Jejich práci si také přivlastnili sami. A také války změnilly všechno posvátné. Pro bojovníky už brána dvorce nebo osady nemohla představovat posvátné místo, když potřebovali obránce překvapit a vniknout dovnitř. Překročit jakoukoliv hranici, s úmyslem dobrým či zlým, je dnes velmi snadné. Což dříve nebývalo.

„Rozuměl jsi mi, Tekasi, synu proslulého muže?“ uzavírala vědma svůj výklad. „Lépe by se žilo na tomto světě, kdyby pochybělo chamtivosti a touhy ovládat druhé. Živí by déle zůstávali živými a mrtví by živé nechávali víc na pokoji.“

Zkroušeně přikývl. Takhle by mu to nepodal ani moudrý Mendhis Deruchis.

Ale vždyť on také přemýšlel o něčem podobném. Třeba, že vojkové, mezi kterými pobýval, si na skutečné lupiče a bojovníky spíše jen hráli, než aby jimi skutečně byli. Měli schopnost a odhodlání snad jenom ke krádežím slepic, které nikdo nehlídá. Vlastně se dozvěděl, proč je všechno jiné, než by mělo být.

7.

- Krogala -

Oheň plane uprostřed stanu a kouř mizí v jednom z horních otvorů. Krogala společně se dvěma staršími bojovnicemi sedí do kruhu a pozorují Skavu, nejstarší z nich, která zrovna toho dne dorazila do tábora se skupinou jezdců z daleké stepi. Poté, co vyřídila pozdravy od svaté Alchavtly, všechny ji ujistily, že nezklamaly bohyni jako zasvěcené družky, ani jako bojovnice. Vlastně ani jediná z nich se dosud boje nezúčastnila, avšak je to jenom záležitost času, kdy společně s muži vyrazí na zteč. Krogala se marně ohlížela, zda je někde poblíž Uladha. Vždyť ji už nějaký čas nepotkala. Stalo se jí snad něco? Divné.

Skava se velmi zajímala o všechny družky, zda jsou naživu a zdravé. A také zda všechny vytrvaly ve svém slibu. O Dheilane nechtěla vůbec hovořit. Dobře ji znala už předtím. A podle všeho ani ona vedle svaté Alchavtly příliš nevěřila, že zůstane zasvěcená. Z toho, jak zdrženlivě se Skava vyjadřovala, že raději neřekla vůbec nic, se mohlo zdát, že ji vůbec nehodlá posuzovat. Odsoudit už vůbec ne. Skava Dheilanou určitě nepohrdá. A kdo ví, jak by se tvářila, kdyby nešlo zrovna o Pána zástupů a stád, ale třeba jenom bezvýznamného Skenda. Když se jí Krogala ještě otázala na Uladhu, rovněž se nevyjádřila. Jako by žádná Uladha ani nikdy nebyla. Co si o tom myslet? Raději se už víc neptala.

Po vážných slovech došlo na zpěvy a tance, což všechny přítomné bojovnice uvítaly. Skava každé z nich nalila do rohů či pohárků trochu nápoje od Alchavtly.

Bojovnice se rozjařily. Jedna po druhé se postavily, pohupovaly se v bocích, poskakovaly a zpívaly. Skava bila do bubínku střídavě dlaní, palcem i prsty.

Ozývaly se dokonce i tři písničky najednou, jedna přes druhou. Skoro se překřížovaly. I Krogala si prosadila svoji písničku o širé stepi a kobylce, co dělá hop hop hop. Také musela náležitě řvát, aby aspoň slyšela sama sebe.

Ve stanu místa nezbyvalo, ale těch několik děvčat a žen se uvnitř docela směstnalo i s poskakováním. Skoky i pohyby nabývaly na prudkosti a zpěvy se mísily.

A zrovna, když opět došlo na Krogalinu píseň hop hop hop, pocítila přesně totéž, jako naposledy u svaté Alchavtly. Z ohromné dálky se jí ozvalo hrozné dunění, jako když se blíží ohromné stádo. Po chvíli všechno kolem ní zahalila napřed temná a postupně pak mléčně bílá mlha. A v mlze se začaly rýsovat obrysy koňských hlav a pádicích kopyt. Celé koňské stádo. Samé kobyly s hřívami, dlouhými a vlajícími, ba i kratšími, vzdorně odstávajícími. A na prvních koních se z mlhy vyrýsovaly dvě postavy, dvě ženy, možná dívky, už na pohled hodně rozjařené a divoké. Obě divoženky celé stádo ženou, zdá se, přímo na ni. Spíše přes ohniště, kolem kterého poskakují a točí se bojovnice, opojené tancem, zpěvem i nápojem. Stádo se prohnalo stanem, dokonce přes vzlínající se plameny. Na druhé straně pak mizelo v bělostné mlze, která se za nimi zvolna rozplynula v nic.

Krogala si uvědomuje, že klečí a křečovitě se drží stanové tyče. A obě její starší družky stále hopsají a točí se dokola a kolem ohně. Blízko u ní však dřepí Skava a něco k ní promlouvá. Teprve po chvíli začne slyšet a rozumět, že říká: „Zase přijely? Zase ty dvě? A s nimi moc a moc kobyl?“

„Zase tu byly,“ přikyvovala Krogala horlivě.

„Děvče moje!“

Skava ji přivinula k sobě. Radostně i něžně zároveň, což od té drsné bojovnice určitě nečekala.

8.

- *Texas* -

Odešli se ukrýt skoro až pod samotný vrch, kde se příhodně rozkládalo neveliké sedlo, akorát pro tři uprchlíky. Stály tam ještě trosky dvou chatrčí, které klidně mohly posloužit k přespání a rozhodně bylo lepší spát pod polovinou střechy, než pod žádnou. Na okraji sedla trčel z hlíny velký kámen. Stačilo si na něho stoupnout a člověk viděl do širokého okolí. Tekas odtud zahlédl skupinky mužů, procházející okolní vrchy. Nebylo třeba hádat, koho to všude hledají. Zda uprchlíky dva nebo tři. Také Dukana s Burkisem si stoupli na kámen a ohlíželi se po krajině. Klidu jim to určitě nepřidalo.

„Přijdou sem,“ tvářila se Dukana hodně sklíčeně. „A věřme, že není žádná další pověst, o které my nevíme, zatímco oni vědí.“

„Sestřičko, přísahám!“ překvapil Burkis. „Že pokud to tady přežijeme, půjdu raději do Molbery, než abych se dále schovával před takovou nespravedlností.“

„Věděla jsem, že mě neopustíš,“ vděčně ho pohladila po tváři. „My dva jsme se společně narodili.“

„A spolu i zemřeme,“ trpce se na sestru usmál.

Odvrátila se. Raději se rozhlédla do dálek.

Během nesmírně dlouhého čekání jim přilétalo do hlav množství myšlenek, dobrých i špatných. Jako když se slétají ptáci na stromy. Dukana s Burkisem věřili Bokertě, že všechno zvládne a karatele odkáže do patřičné vzdálenosti. Občas se ale vloudily vážné pochyby, dokonce až sklíčenost. Zato Tekas raději předjímal horší výsledek. Raději. Nejvíc se obával, že v krajině je někdo takový, jako v jeho rodném dvorci moudrý Mendhis Deruchis. Někdo jemu podobný by starou čarodějnici přelstil velmi snadno. Akorát je si jistý, že Mendhis Deruchis by si zjistil, jak se všechno doopravdy přihodilo a neusiloval by nikomu o život neprávem. Avšak takové jako Mendhis Deruchis určitě nelze najít všude. V této krajině nikoho

podobného ani nepředpokládá. Člověk si ani doma nemůže být jistý. Natož v cizině. A on zrovna v cizí zemi je. Všichni sice hovoří úplně stejnou řečí, jako u něho doma, ale vida, jaká překvapení mohou nastávat. Svaté místo nechrání, jak by mělo. Ačkoliv je pravda, že leckde ve svatých hájích je zvykem popravovat zločince a obětovat je. Ale snad to nakonec dopadne dobře. A kdyby ne? Pak by sice nedošel do Molbery, avšak ostudu svému otci ani svému klanu by nezpůsobil. A když přece jenom přijdou, ať už jich bude kdovíjaká přesila, vezme svoji zbraň, kterou získal v boji, věrný slibu, a třeba na místě padne. Což by možná spíše přivítal, než aby ho zabili v Molbeře. Co bude lepší? Pro něho.

Naštěstí se žádní slídiči neobjevili. Zato se za nimi odpoledne přibelhala vědma Bokerta. Ještě před ní vyběhl z křoví její čtyřnohý přítel Bres. Vědma na ně z dálky mávala zahnutým klackem, o který se předtím opírala. V mošně jim také přinesla něco k snědku. Posadila se mezi obě polorozbořené chatrče a založila si nohy křížem. Všichni tři si sedli naproti ní a také si překřížili nohy. Vědma sice nepřinesla vyloženě špatné zprávy, ale příliš dobré také ne. Vlastně za ní dorazila skupina karatelů proto, že všem bylo jasné, kde se ukrývají. Vědma se nehodlala dohadovat s bojovně naladěnými křiklouny, a proto vyzvala dva nejproslulejší z nich, aby si s nimi pohovořila o samotě, což od ní bylo velmi prozíravé. Ostatním sdělila, aby z posvátného místa ihned odešli, neboť mocnosti svatého místa nemají rády hluk a vůbec žádné vyhrožování. Hovořila pak s oběma muži a napřed od nich vyzvěděla, co se dalo. Dobře věděli, že všichni tři se tam ukrývají. Kdosi je zahlédl z dálky plížit se ke svatému vrchu a kdekdo předpokládal, že pokud se oba sourozenci budou chtít ukrýt, pak jedině tam. Tím, že procházeli všechny okolní vrchy, jen vyloučili možnost, že by za uznávanou vědmou přišli omylem. Ani jeden z obou vážených mužů nepřipustil, že by se zabítý Kuvakis nějak provinil, a že by právě on a jeho kumpáni zasloužili trest a nikoliv Tekas s oběma sourozenci. A vůbec už nechtěli připustit, že ve skutečnosti mělo jít o únos obou sourozenců, a že dokonce se ho měl dopustit jejich vzdálený příbuzný. Podle nich se k únosům přidal náhodný pocestný a dopadlo to, jak to dopadlo. Stále si drmolili svoje, že se ti dva proklatí parchanti spojili s nějakým zabijákem odněkud z daleka. Tedy už ne z jiného světa, ale z daleka.

„Ale přes to, co říkali,“ zhodnotila vědma rokování, „odcházel nakonec smířlivěji, než v jakém duchu přišli.“

„A co prozradili o našem rodném klanu?“ záleželo Dukane hodně na tom, co se dozví.

Vědma zprvu zaváhala, ale přece jenom prozradila: „Všichni se vás zřekli, když jim lupiči vylíčili, jak jste pomohli zabít Kuvakise. Nikdo vás nechce znát. Říkají, že jste se odcizili a více si rozumíte s nepřáteli, než s vlastními.“

Bokerta ještě s malým zaváháním dodala: „Řekli, že takovou hroznou věc vám nikdo nikdy neodpustí.“

„A co takového to je, tetičko?“ skoro se Dukana bála zeptat.

„Tvrдили, že unášíte lidi. V poslední době se ztratilo několik chlapců i děvčat. Nikdo o nich neví. Ani já. Jenom cítím, že jsou naživu, ale někde hodně daleko.“

„Tetičko, proč nás tak osočují? Co jsme jim takového způsobili?“ dívky se zmocňoval pláč.

„No, dělali jste, co vás naučil váš otec, který vás vychoval jako vlastní. Provázeli jste kupecké průvody do Molbery a zpátky. A tito kupci odvádějí do ciziny zajatce i unesené lidi. A tam se z nich stávají otroci.“

Oba sourozenci s hrůzou lapali po dechu. Veškerým tím osočením zaskočení. Než však cokoliv stačili říct, ozval se Tekas: „Už konečně rozumím, o co tady jde. Kuvakis a jeho kumpáni unášeli hlavně mladé zdravé lidi, dokonce i vlastní příbuzné. A pak je někdo vyměňoval s kupci za všelijaké vzácné předměty. Ale drahocenné věci určitě nezůstávaly Kuvakisovi a jeho rodině. Ti dva přední muži, se kterými jsi hovořila, budou o tom všem vědět víc, než prozradili. A bude v tom i někdo ještě mnohem významnější.“

Pro jednotlivce asi není na cestách příliš bezpečno. Ale zdá se, že on získal na cestu do Molbery opravdu zkušené průvodce. A jistě i nadmíru spolehlivé. Vždyť se skvěle dokáží toulat světem jako nějaký potulný kovář, co všude šíří všelijaké povídačky, které předtím zaslechli jinde.

9.

- Krogala -

V táboře se objevil průvod cizích jezdců. Krogala už některé z nich předtím viděla. Scholtové ze vzdálených lesů a stepí. Pokrevní příbuzní klanu Chonši Konugu Sikely, Pána zástupů a stád. A také její příbuzní. Jejich řeč Krogala dobře zná. I zkazky o bozích. Všechno se naučila ještě jako maličká. Vždyť otec, Konugu Arvis, s nimi má společné předky, tím pádem i ona. Jestli Scholtové přitáhli v plné síle, usoudila, pak Molbera hodně brzy padne. Jenomže opět šlo jenom o pouhé vyjednávače, zástupce nejvyšších vůdců. Ale i ti vyhlíželi velmi majestátně a honosili se nadmíru pestrými oděvy s množstvím zlatých a stříbrných ozdob, až se to na nich lesklo a blýskalo z patřičné dálky. Také prsteny měli na rukách, všechny zlaté. Avšak žádný z nich se nemohl pochlubit celým chlupatým oděvem, jako nejvyšší ze Scholtů, Ambust Manmar, což se dá přeložit jako Velký vůdce, slavný bijce mužů. Ten má celý svůj chlupatý oděv sešitý ze skalpů pobitých nepřátel. Takový oděv smějí nosit kromě něho pouze někteří nejznamenitější muži z klanu Goarů, nejmocnějšího mezi mocnými klany Scholtů. Takže podle toho, co Krogala viděla, mezi vyjednávači určitě chyběli nejvyšší z nejvyšších. Takoví by se zřejmě neobtěžovali.

Pán zástupů a stád se hostům věnoval velmi pozorně. Nejpřednější z nich pozval do houfu svých nejbližších, aby s ním sledovali další z neúspěšných útoků.

Nezdálo se, že zmařený útok hosty nějak znepokojil. Naopak. Krogala pozorovala, že se většinou docela baví. Nejspíš jim imponovalo, jak se místní klany navzájem pobíjejí. Hosté si všímali nejenom Pána zástupů, nýbrž i jeho oblíbenkyně Dheilany. A zcela nepokrytě jí lichotili. Určitě ji považovali za velmi významnou, když se neustále vyskytovala v těsné blízkosti Velkého vůdce.

Po nezdařeném útoku spojenců pak několik jezdců přivedlo zástup mladinkých děvčátek a chlapců. Krogale neuniklo, že jde o děti předních

spojeneckých vůdců. Někteří z hostů si prohlíželi i ta menší děvčátka, jiní zase malé chlapce. Něco vykřikovali a řehtali se společně s Pánem zástupů a stád. Smála se a chvílemi až vyprskla smíchy i Dheilana, která určitě chápala smysl výroků, třebaže nemohla rozumět řeči Scholtů.

Brzy nato významní hosté se svými jezdci odjeli k východu. Když pak Dheilana doprovodila děti do tábora, Pán zástupů a stád popohnal svého koně do cvalu a z ničeho nic se ocitl vedle Krogaly.

„Zítra hned po úsvitu spolu pojedeme na lov. Přijed' sem!“

Zaznělo to jako rozkaz. Vždyť to také byl rozkaz.

Zmateně přikývla a jen se ohlédla po otci. Nadšením vůbec neoplýval. Naopak.

10.

- *Tekas* -

Burkisovi nemohlo uniknout, jak ti dva na sobě lpěli čím dál tím víc. Měli oči jenom jeden pro druhého, Tekas pro Dukanu, ona pro něho. Burkise si skoro nevšíмали, jako by tam ani nebyl. Sám si proto vybral obydlí v horším stavu, s docela malým kouskem střechy, pod kterým se s bídou dokázal uložit jediný spáč. Tekasovi a sestře přenechal druhou chatrč, kde se oba mohli směstnat docela pohodlně. Sotva narychlo spolykali placky, které jim přinesla vědma Bokerta, Dukana rázně vstala a po několika krocích se vyzývavě ohlédla po Tekasovi. Bylo na něm, aby výzvu přijal. Vstal a následoval ji dovnitř. Obešli se bez jakýchkoliv slov. Ještě si navzájem pomáhali s oděvem. Už se zvolna šerilo, avšak on ji viděl celou a neuniklo mu z ní naprosto nic. Ani to, že si nechala úzký kožený řemínek kolem beder. I vlasy si rozpustila, skoro jí zakrývaly neveliká, leč pevná ňadra. Hladil ji, kam jen dosáhl. Její horké dlaně pocítil pod pasem.

Vtom ho najednou odstrčila a sáhla si pod břicho. Na prstech se jí objevila krev, spíše temný chuchvalec krevní sraženiny.

Šíleně ji to vyděsilo. Vykřikla, snad jak nejzoufaleji uměla.

Tekas se vyděsil stejně jako ona. Něco podobného sice dosud nezažil, věděl však moc dobře, co se stalo.

„Měsíční krev, měsíční krev,“ opakovala si zděšeně. „Hned ode mě utíkej, Tekasi! Co nejdál utíkej a hned! Jsem prokletá!“

Tak na ni usedlo prokletí měsíční krve.

Hbitě si posbíral všechny své věci, aby je co nejrychleji odnesl z dosahu prokleté.

Škoda! Zabylo mu líto, že se to stalo zrovna v takové chvíli.

Tu noc přespal pod širým nebem. Předtím se ještě celý otíral hlinou a své věci vystavoval větru, aby prokletí odvál co nejdál.

Dukana se ihned odebrala dolů k chatě vědmy Bokerty. Objevila se až za dva dny. Tehdy bylo z balvanu vidět v dálce velké shromáždění lidí, jak vrší

mohyly a hořela tam hranice s velkým mužským tělem. Nastal čas vydat se co nejdříve do Molbery.

Vědma Bokerta je vypravila na cestu. S každým z nich se rozloučila poplácáním po ramenou. Přitom vždy něco zašeptala, čemu ostatní nerozuměli. Dukany se také dotýkala, jako by vůbec nebyla prokletá. Z očí jí vyjelo několik slz.

V křovinách zaznělo vraní krákorání. Muselo těch vran tam být víc, ne jedna, ani tři. Žádné však neviděl. Jenom slyšel samé krá krá krá. Něco jako vraní píseň, připomněl si nesmírně staré zkazky. Zázračné vrány usedaly na ramena slavných bojovníků a zpívaly jim, jak je krásné zemřít hrdinskou smrtí, že se dostanou do světa neustálých hostin a radovánek. Také se povídají zkazky o tom, že někdy se vrány nakonec promění v bělostné holubice a ty se vysmívají všem ošáleným svým vrků vrků. Žádnou vránu nezahlédl, ani holubici. Jenom velmi sklíčenou starou vědmu. Po jejím zvláštním úsměvu ani památky. Pochopitelně.

Vydali se na cestu. Vpředu Burkis, daleko vzadu Dukana, kolem krku ovázanou sytě červenou stuhu, aby každý poznal okamžitě, jak je zrovna nebezpečná a že se jí má vyhnout. Tekas se po ní ohlížel. Připomínal si, co mu povídala o kupcích, které oba s Burkisem poznali. I o jejich oblíbených pořekadlech. Vždycky se rozesmál hlavně kvůli jednomu z nich. Že konec světa nenastane pádem nebe na zem, ale až prý ženám narostou vlčí tesáky mezi nohama. Dukana určitě žádné vlčí tesáky nemá. Má jenom krásné zoubky tam, kde mají být. V ústech.

Velmi pomalu se blížily vysoké kopce a hory, připomínající dávné zkazky o rodinách velkých bohů, pohřbených pod horami, jako pod obrovskými mohylami. U takových mohyl je možné najít živé kameny, které se dají zmáčknout v ruce. Avšak Tekas takový kámen nikdy ani neviděl. Ani nikdo z lidí, které zná. Také o široké řece, přes kterou oba plavali a Dukanu před sebou tlačili na malém prámu společně s jeho palicí, se vypráví nejedna zkazka, každý je zná.

Tekase zaujalo, jak Burkis skoro pravidelně zastavuje, vždy si klekne na zem a pokorně posbírání, nebo z hlíny vyloupne nějaké kamínky a poskládá je, aby aspoň jeden z nich držel nahoře. Ani se nemusel ptát. Totéž dělává i Mendhis Deruchis, když někam cestuje. Takovéto hromádky kamení, větší i menší, člověk vídá u cest, ale nevšímá si jich, nejsou jeho. Pokud si vzpomíná, co kdy slyšel, jde o pozdravy a upomínky pro místní mocnosti,

které člověk mívá, když prochází jejich územím. Když si člověk myslí, že pokud nikoho nevidí, tak nikdo nevidí jeho, ohromně se plete. Občas ho akorát zamrzí, že zrovna o tom či onom místě neví vůbec nic. A přitom všude se něco přihodilo. Něco tam zůstalo. Stejně jako v krajině, kde se narodil. Už jako malý slyšel všechny možné zkazky. A také si je pamatuje. Avšak o těchto místech neví nic. Možná, kdyby věděl, dostal by strach. Pak je asi lepší nevědět a třeba jenom shrnout pár kamínků. Jako upomínku pro příště. Ale i jako omluvu pro přítomnost.

Zrovna se šerilo, když obcházeli skalnatý vrch. Tehdy je Dukana doběhla a s nadšením na ně mávala, že ji prokletí měsíční krve už přešlo a ráno už bude zcela v pořádku. Příjemná zpráva. Obzvláště, když Burkis prohlašoval, že Molbera je už nedaleko. Tušil přesný směr za několika kopci, avšak ani on, ani jeho sestra právě touto cestou nikdy nešli. Kdyby se nebáli lupičů a únosců lidí, vybrali by si obvyklou trasu, vyježděnou těžkými vozy a udusanou stády. Takto se vydali přes kopce a přes hory. Složitěji, avšak bezpečněji. V noci Dukana už ležela nedaleko, skoro v jejich blízkosti. Když pak ráno Tekas vstal, nikde ji neviděl. Šel po zvuku vody, zurčící po kamení. A uviděl ji tam. V potoce. Úplně nahou. Zrovna si nabírala vodu do dlaní a šplíchala ji na své tělo. Nesmírně ho upoutala. Je krásná! Přímo nádherná. A zrovna ho nenapadlo nic jiného, než bleskově se sebe strhat všechny svršky a hurá za ní.

Nesmírně ji rozesmál. Její smích se rozléhal široko daleko. Začali po sobě šplíchat jako malí nezbedové. A začal se rozléhat i jeho smích.

Jejich halasné dovádění zaslechl Burkis, přiběhl hodně vzteklý: „Blázníte? Nevíte ani, kdo vás sleduje. Třeba zrovna tam,“ ukázal jen ledabyly na shluk křoví ve svahu a najednou to s ním přímo škublo: „No ale vždyť tam někdo je. Někdo tam opravdu je.“

Křoví v místě, kam Burkis ukázal, se opravdu pohnulo. Kdosi se tam úporně škrábal do prudkého svahu a nějak mu to nešlo. Už se k němu vydrápal Burkis. Z křoví vyskočil výrostek o poznání mladší než oni. Snažil se proběhnout kolem Burkise, avšak ten do něho strčil a výrostek sklouzl do vody vedle nahé dvojice a pomalu vstával, hleděl přitom, kudy by nejspíše unikl.

Tekas na něho ukázal prstem: „Stůj a neboj se.“

Chlapec pohlédl nechápavě. Ale to už stál vedle něho Burkis a uchopil ho co nejpevněji. Přitom něco pověděl, čemu Tekas nerozuměl.

Zato rozuměl chlapec. S viditelnou úlevou zase řekl něco pro Tekase nesrozumitelného.

Vlastně měli ohromné štěstí, že toho chlapce potkali. Jmenoval se Bhel. Když se dozvěděl, že všichni tři chtějí do Molbery, sice se hodně podivil, že si troufají, ale nabídl pomoc. Přestože Tekas nerozuměl ani slovo z toho, co chlapec hovořil, alespoň pochopil jeho jméno, které znamenalo List, nebo také lístek spadlý se stromu. Kromě jiného Bhel prozradil, že pomáhá Molberským aspoň tak, že v noci nosí pod hradby objemnou deku plnou nakosené trávy. Vždy nechá hromádku, upozorní strážce a rychle uteče. Někdy se v průběhu noci odváží dokonce třikrát. Je si dobře vědomý, že v hradišti mají mnoho dobytka a bravu, také koní, a veškerá tráva uvnitř je už dávno spasená. Takových jako on je víc, ale z té jejich malé osady jediný. A Molberští strážci ho dobře znají.

Bhel je zavedl k malé lesní osadě, kde se skrývala skupina lidí, nedávno uprchlých z Molbery, či z jejího nejbližšího okolí. Nebyl mezi nimi žádný silný muž, jenom několik žen různého věku a tři muži. Z nich jeden vyhlížel staře a další kulhal a opíral se o masivní hůl. Třetí se už na první pohled jevil jako slabomyslný. S Dukanou a Burkisem hovořil jenom nejstarší, který s úsměvem opakoval, že on žádné jméno nemá a nikdy neměl, což všichni považovali za skvělý žert a usmívali se. Neusmíval se však Tekas. Jemu všechno překládala Dukana a žádala ho, aby se k úsměvu alespoň přinutil. Neuznal za vhodné, aby vzal na vědomí žerty člověka, který zapírá vlastní jméno.

Vedle Dukany si přisedly dvě ženy, jedna starší, druhá ještě hodně mladá. Podle jejich gest Tekas pochopil, že Dukanu už někdy předtím viděly v Molbeře. Obě se zřejmě snažily ji přesvědčit, aby zůstala v bezpečí. Ona se však rozpačitě usmívala a dávala najevo, že jejich rady sice přijímá a je za ně vděčná, avšak nic jí nezbyvá, než tam jít. Burkis hovořil ještě s dalšími lidmi. A zdálo se, že rozhodně ani jemu nikdo neradil, aby šel do Molbery. No ale i kdyby se kdovíjak snažili odradit jeho, Tekase, neuspěli by. On by přece nedopustil hanbu, která by padla na otce a rodný klan. Těm lidem to zřejmě oba sourozenci vysvětlili, protože se pak na něho dívali jako na toho, kdo si zaslouží úctu.

11.

- Krogala -

Velký Chonši Konugu Sikela opravdu nic neponechal náhodě. Zatímco jejího otce s ostatními lovci poslal někam daleko, sám vedl Krogalu a několik svých mužů opačným směrem. Podle toho, jak určoval cestu jeden z jezdců.

Přijeli k osamělému obydlí uprostřed lesního palouku. Dovnitř vešli jen Chonši Konugu Sikela s Krogalou, zatímco ostatní zůstali způsobně sedět na koních.

Nepříliš rozlehlý prostor osvětlovaly olejové kahany, zavěšené na trámech. Uvnitř všechno připraveno jako ve stanu významného muže. Žádné tvrdé lavice na spaní, jaké mají místní lidé. Nýbrž lůžka, vystlaná hebkými a vycpanými pokrývkami. Na stolku zlaté konvice a džbánky s pohárky. Nad ohništěm kus jehněčí kýty, nabodnutý na stříbrném rožni, maso už někdo předtím upekla a vonělo nejenom svojí vůní a spáleným tukem, ale i drahým kořením.

Vzala si, co jí nabídl. Kus odřezaného masa a pohár s vínem. Velký Konugu pořád něco naléhavě šeptal o tom, jak se spolu s mocnými příbuznými chystá dobýt západní krajiny, že přiveze plné vozy jantaru a zlata. Za všechny zajatce dostane vozy zlatých nádob a všelijakých ozdob, které se ženám tolik líbí. Také ji zahrne jantarem a zlatem, že pak už po takových věcech ani nebude víc toužit. Zalíbila se mu na první pohled, vždyť je dcerou svého národa, a také proto jí nemusí vysvětlovat, kdo je velký Pán zástupů a stád. Velký vůdce. Chonši Konugu Sikela. A kým se může stát ona, když bude mít rozum.

Nic z toho, co jí povídal, se jí nelíbilo. Ani její bohyni by se nelíbilo, kdyby se jí některý muž hodlal zmocnit. Od začátku věděla přesně, co udělá. A také to udělala. Když pochopil, že s ní nebude snadné pořízení, vyvrátil ji do měkkých pokrývek. Rychle ji přilehl.

Jenomže její bohyně stála při ní. A také při sobě měla nůž, jehož ostrá čepel zastudila velkého Chonši Konugu Sikelu mezi nohama. Přímo na kořeni jeho mužství, sotva se náležitě uvolnil a chystal se z ní rvát oděv.

Všechno se naráz změnilo.

Sama pocítila, jak celý změkkl a ztratil sílu. Snad se zhrozil, že by mu to ufikla, jako se koňům znevážených mužů utínají ocasy.

Jenom zasyčel: „Ty čarodějnice! Ztrať se mi z očí!“

Nemusel nic opakovat. Poslechla na slovo.

A také si připomněla obrázek na své ruce. Usmívající se tvář bohyně.

12.

- *Tekas* -

Sotva v temnotě rozeznal vrcholy palisádové hradby s několika věžičkami, nesmírně si přál, aby už se ocitli uvnitř. Nahmatal si talisman na hrudi a poprosil o štěstí. Jenomže Bhel se ještě od nich odplížil, aby zjistil, zda tam někde Skendové náhodou nepostavili hlídku. Lidé z osady sice tvrdili, že do kopců se Skendové neodváží, ale to nemusí platit o jejich spojencích. Rozumnější bylo se přesvědčit. Zejména Skendové jsou skvělí lukostřelci, když dovedou střílet i při jízdě na koni. Ale jestli je zrovna Bhel tím pravým, kdo by měl něco takového zjistit, si Tekas rozhodně nemyslí. Vždyť ho Burkis nachytil jako nějaké děcko. Avšak než kdokoliv stačil sdělit pochyby, Bhel zmizel, jako by se ve tmě snad rozpustil. V tu chvíli se ten výrostek projevil jako schopný. A že se předtím nechal chytit? Zřejmě proto, že sledoval nahou Dukanu. To by o rozum přišel kdekdo. On jakbysmet. Vždyť sotva ji ve vodě uviděl, všechno se sebe strhal a dováděl s ní, že to museli slyšet až v Molbeře, ne-li ještě mnohem dál.

Bhel na sebe nechal čekat, zato když se pak z čista jasna mezi nimi objevil, zdál se úplně klidný a naznačil, ať ho následují. Vyšli z křovin a vykročili za ním. Brzy jim tráva přestala sahat až pod kolena, neboť od křovisek až po hradby kdosi veškerý porost vypálil. Nejspíš záměrně, aby obránci viděli zřetelně už z dálky. Jenomže zrovna teď by Tekas raději přiskakoval od křoví ke křoví, anebo vždy zalehl do vysoké trávy. Kdyby v porostu za nimi přece jenom číhali nepřátelé, tvořili by jim skvělé terče. Avšak potvrdilo se, že Bhel se opravdu vyzná. Nic nenasvědčovalo, že by nablízku číhal nepřítel.

A jak se pomalu blížili k mohutné hradbě s občasnými věžičkami, začal Tekas rozeznávat, že spodní část hradby je z kamene a teprve nahore se tyčí palisáda z hrubých kůlů a klád. Je pravda, že o molberských hradbách už slyšel mnohokrát. Říká se, že jsou nedobytné. A už podle toho, co se mu

vynořilo z temnot, tomu docela věřil. Hradba vysoká skoro na tři chlapské výšky. A délka? Kolem celé Molbery. Zatím toho moc nevidí, přesto žasne.

Rozlišuje jednotlivé kameny, celé i otesané, které kdysi na sebe tak pečlivě naskládali. A těch, co to dělali, ale muselo být! Třeba v celé zemi Velikého Megha, Lemote Alkonise, tolik mužů ani není. Molberský Megh Pote Meitis je nesmírně mocný. O tom žádné pochyby. Určitě je mocnější, než Velký Megh, Lemote Alkonis.

Bhel si bedlivě prohlíží kameny v hradbě, nejspíš něco hledá. Vede je dál podél kamenné stěny. Najednou zastaví a několikrát zahvízdá, ne příliš silně, ale shora se ozve podobné zahvízdání. Nahoře se nad hradbou ukáže vousatá hlava v kožené přilbě. Ukazují se další hlavy, jedna s kapucí, dvě s koženými přilbami. Ti nahoře Bhela poznali a spouštějí lano.

Chlapec se namísto smíchu zašklebil a posuňky ukázal, že už splnil, co měl splnit. Rozhlédl se ke křovinám a odcházel.

První se nechala vytáhnout Dukana, vydatně se přitom odrážela nohama od kamenné hradby, nahoře od palisády.

Tekas zakroužil těžkou palicí a vyhodil ji nahoru, zachytily ji silné paže, zatímco jiné paže spouštěly lano. Ohlédl se po Burkisovi, ten kývnul, že půjde poslední. Tekas se nechal vytáhnout nahoru, nohama se odrážel od hradeb. Nahoře mu pomohli dva strážci, aby přelezl. Když stál pevně na nohách, Dukana se mu vnutila do náruče. Chystal se ji políbit, avšak bojovníci se naklonili přes palisádu a znepokojeně si něco huhňali a ukazovali směrem, kterým předtím odcházel Bhel.

Tekas s Dukanou se zahleděli tím směrem. I přes tmou bylo vidět, že Bhel v úporném běhu kličkuje jako zajíc. V křoví, od něhož se takto vzdaloval k jinému pásu křovin, se něco zablýsklo, sice jen nepatrně, avšak určitě šlo o kov. Snad bronz nebo měď. Kdo ví.

Dukana i Tekas zděšeně pohlédli dolů. Burkis, šplhající po laně, sice pozoroval Bhelův úprk, avšak houknul nahoru, ať ho rychle vytáhnou. Dva silní muži ho táhli s lanem nahoru. Žádný šíp, oštěp ani kámen nepřilétl. Ani z křovin, ani odjinud. Když mu ozbrojenci pomohli i přes palisádu, Dukana se k němu vrhla a objala ho kolem pasu. A vydrželi spolu stát hodně dlouho, aniž se pohnuli.

Bhel zatím zmizel někde v temných houštinách. Snad se mu podařilo dostat se ke svým. Do bezpečí.

13.

- *Texas* -

Co uviděl, ho ohromilo. O Molbeře slyšel už mnohokrát. Něco jiného je o něčem jen slyšet, něco jiného vidět. I když jen ve světle dohořívajících ohnišť a planoucích pochodní.

Něco tak ohromného a velkolepého si dosud ani nedokázal představit. I nejrozlehlejší a nejvelkolepější dvorec v krajině, ze které přišel, působil vedle toho, co zrovna uviděl, velmi skromně a stísněně. I podle toho, co slyšel o dvorci Velkého Megha, Lemote Alkonise, i ten se musel jevit podobně. Při veškeré úctě, pochopitelně.

Chvíli postál a civěl na ten zázrak. Mírný svah, ohrazený mohutnou kamennou hradbou, ukryval před zbytkem světa řadu staveb, nejvíc pak domy a obydlí se sedlovými i homolovitými střechami, někdy sahajícími skoro na zem. Většina střech však postrádala pokrytí ze suchých trav, což nejspíš shořelo po střelách ohnivými šípy, anebo je obránci strhli sami, aby zavdali co nejméně možností k požárům. Avšak nejúžasněji vypadalo hlavně několik rozsáhlejších staveb. Dlouhý kamenný dům, o kterém se mnoho vypráví. A poblíž, na kamenné terase, další velmi významná stavba. Posvátné místo a shromaždiště. Podle toho, co i v přítmí připomíná lavice a kruhové jámy. Takže zatímco Dukana s Burkisem se domlouvali s molberskými strážci, on se ohlížel a žasnul. Akorát ho mrzelo, že neviděl celý prostor pevnosti. Dobře věděl, že před očima má pouze menší část. Bezpochyby tu nejvýše položenou. Tu nejhonosnější, s velkým kamenným domem Velkého vůdce, Megh Pote Meitise, i se slavným svatým místem, kde se konají velké oběti božským ochráncům slavné Molbery.

Strážci jim sebrali zbraně a předali je skupině bojovníků, která na ně čekala pod hradbou. Někteří z bojovníků se tvářili velmi přátelsky. Našli se mezi nimi takoví, jejichž tváře vyjadřovaly pravý opak.

Vedli je k velkému domu. Tekasovi se až krátil dech. Nikdy předtím ho nenapadlo, že by se v takové stavbě někdy vůbec ocitl. A teď ho tam vedou.

Kráčeli po zašlapané trávě, obcházel i překračovali těla spících mužů i žen, zahalená v hadrových dekách i v kožešinách.

Před velkým domem s kamennou podezdívkou museli počkat, zatímco dovnitř vešli jen dva bojovníci. Pozvolna se ho zmocňoval stísněný pocit. Takto si příchod nepředstavoval. Myslel si, že je budou vítat. Zatímco oni je vedou jako zajatce. Pravda, někteří se usmívají. Spíše ho ale zajímají mrzouti, co se mračí. Právě ti nesou jejich zbraně. Ani oběma sourozencům není do smíchu. Oba se přimkli k Tekasovi, svému ochránci. Svorně mlčeli.

Náhle z domu vyšel muž v koženém kabátci. Pokynul, aby vstoupili dovnitř.

Větší místnost, spíše už menší sál, prozařovalo ohniště, hořící uprostřed, i rozvěšené kahany. Na stoličkách seděli muži, podle pestrého ustrojení a zlatých ozdob bezpochyby všichni proslulí. Určitě ti nejvýznamnější. Avšak přímo naproti vchodu. Na místě vyvýšeném. V křesle zdobeném řezbami seděl muž, který už na první pohled nenechával nikoho na pochybách, kým je. I jeho pancíř i přilba se blyštěly zlatě, mnohem výrazněji než všem ostatním. Široká vousatá tvář, velmi sebevědomá. Rozložitá hrud', vystouplé břicho a paže skoro jako medvědí.

Takže tento muž je...

Bezesporu.

„Megh Pote Meitis,“ zašeptala Dukana dost hlasitě, aby to slyšel.

Stačila to vyslovit rychleji, než on se stačil zeptat.

Všichni tři se poklonili ohni a Tekas zíral na Velkého vůdce. S nesmírnou bází. Vždyť o bitvě, ve které porazil Skendy, si vyprávějí i děti. Vědí o ní všichni. Staří i mladí. Od památného vítězství uplynul celý jeden lidský věk. Skendové se vzchopili teprve až teď a znovu přišli. A velký molberský vůdce opět vyhraje. Tekas o tom nepochybuje. Zdá se, že Megh Pote Meitis v tom má také jasno a ve svůj úspěch věří. Stačí se na něho podívat. Jak se samolibě usmívá! A stačí se podívat na další. Na jeho podřízené vůdce. Také z nich sebevědomí přímo vyzařuje.

Velký vůdce si pozorně prohlédl napřed Dukanu a docela spokojeně přitom zamlaskal. Nebylo jisté, zda by se mu zamlouvala víc jako příležitostná milenka, anebo upečená k snědku. Burkise si přeměřil jen letmo, zato utkvěl zrakem na Tekasovi. Těžko usoudit, co si zrovna myslí, řekl si Tekas.

A tehdy Velký vůdce pokynul k muži, který je přivedl. Ten se k nim obrátil a pronesl něco opět v řeči, které Tekas nerozuměl. Očekával tedy, že bude hovořit Burkis. Avšak než ten stačil cokoliv říct, naprosto pohotově spustila Dukana. Všechny v místnosti to překvapilo. Nicméně Velký vůdce se podle všeho docela bavil tím, co od ní slyšel.

Tekas nerozuměl, a proto drcnul do Burkise, aby mu o tom něco prozradil. Ten aspoň zašeptal: „Velký vůdce se moc diví, že jsme tady a ne v táboře Skendů. Říká, že Lemote Alkonis není jeho přítel, ale přítel Skendů.“

„Co?“ zděsil se Tekas. „Jak může být Lemote Alkonis přítelem Skendů?“

„Protože má v žilách krev velkého vůdce Skendů. Ale krev Skendů nosíme v žilách i my dva s Dukanou. A oni to vědí. Někteří z nich nás poznali. Řekl jsem, ať nechodíme do Molbery.“

Tekas by hrozně rád s velkým vůdcem promluvil sám. Třeba posuňkovou řečí. Tou se přece dá domluvit vždy a všude. Jenomže jeho si nikdo nevšímá. Jako by ani nebyl.

A všechno to trapné a nepochopitelné, co Tekas mlčky sledoval, ještě vyvrcholilo. Zbraně jim nejenom nevrátili. Na pokyn Velkého vůdce je spoutali. Do úst jim vrazili roubíky z kusů smotaných hadříků. Venku je pohodili na udusanou trávu mezi spící muže a ženy. Tam jim ještě přivázali nohy k sobě, aby neutekli.

A jeho talisman? Úplně zbytečný! Není v něm žádná moc. Pokud v něm ovšem vůbec nějaká kdy byla. Spíš se zdá, že byla. Ale už pominula.

14.

- *Tekas* -

Všichni tři prožívali nesmírně dlouhou noc. Ani jednomu se nepodařilo usnout. Kdyby si aspoň mohli povídat. S roubíkem v ústech to nešlo. Tak se k sobě navzájem tiskli. Aspoň věděli, že jsou dosud naživu. Kdo ví, co přinese ráno. A Tekas? Zda litoval, že do Molbery vůbec šel? Hlavně litoval toho, že u Býčí jeskyně ukázal své jantarové slunce. A pak? Co mohl dělat jiného? Hlavně dal slovo a to splnil. Otcova čest je zachráněna. A teď? Klidně ať se stane cokoliv.

Ráno po rozbřesku lidé kolem nich vstávali, protahovali se, zívali a vydávali i jiné tělesné zvuky. A pak šli každý po svých. Zůstali ležet jen oni. Těsně u sebe. Pokorně čekající, jak s nimi naloží. Nebe se potáhlo většinou temnými mračny. Sluneční kolo jen mírně prosvítalo.

Z ničeho nic nad nimi stáli čtyři ozbrojení bojovníci. Pohodili vedle nich jejich zbraně a do slehlé trávy postavili tři misky s horkou polévkou. Zahnutými noži jim rozřezali pouta na rukách i na nohách. Tekas ani hlad necítil, zato oba sourozenci se po miskách vrhli a úporně srkali. Avšak také si vzal misku a srkal hovězí vývar a polykal moučné noky. Zdálo se mu to bez chuti. Něco takového by doma do úst nevzal.

Bojovníci zatím postávali a ohlíželi se k bráně. Kdesi v dálce zaznívaly výkřiky. Z ještě větší dálky se pak zvedl hromadný pokřik, který postupně sílil.

Jeden z bojovníků se sehnul k Dukaně a něco jí řekl. Ona se ušklíbla: „Už se nemůžou dočkat, až nás uvidí v boji.“

Dojedly. Prázdné misky nechali na zemi, posbírali své zbraně a šli. Doprovázeli je čtyři ozbrojenci. Prošli bránou a uviděli množství ošumělých chatrčí i zcela nových chat a dalších staveb, ovšem už ne tak pěkných jako nahoře. Spíše mu to tam připadalo jako stodoly a sýpky zemědělců. Rozeznal dílny kovářů a hrncířů a dalších, když zahlédl různé pece i

rozkopané milíře. Ovšem zrovna nikoho neviděl pracovat. I když lidí se tam nacházelo hojně.

Scházeli se na volném prostranství, ozbrojení muži i ženy. Tvořil se houf. Docela silný.

Prošli další bránou. Ukázal se jim rozlehlý svah s ohromnými stády dobytka, prasat, ovcí a koz. Zvířata s posvazovanými předními běhy, aby se nerozutekla. Všude po obvodu mohutné hradby s přilehlými sruby a se schody, vedoucími nahoru. A také odtud byl docela výhled do krajiny. Hlavně v dáli na spousty všelijakých stanů. Na stáda zvířat v ohradách. A také viděl seřazené houfy. Připravené vyběhnout. A dole, venku za hradbou. Jeden ohromný shluk rozlícených bojovníků přibíhá. Řev přibíhajících se nese nahoru k němu. Až ho to ohromilo, kolik nepřátel se na Molberu chystá.

Na hradbách stáli většinou ozbrojení muži. Mezi nimi zahlédl i ženy. Někteří z bojovníků přecházeli na jedno místo, kde se jich shromáždilo nejvíc. Jiní stříleli z luků a praků někam ven. Nejspíš právě tam, kde se útočníci nejvíc přiblížili.

Nesmírně ho ale udivilo, když zíral na obránce. Tolik mužů, ale i žen.

Nevídané!

Čekal jenom samé bojovníky, něco jako jsou dhurgisové Velkého Megha. Ale tady?

Vlastně všichni kromě dětí a přestárlých.

Podivné, že zdejší Velký vůdce dovolí obyčejným lidem, zemědělcům, pastevcům i řemeslníkům, aby bojovali se zbraněmi. Ale asi je to nutné. Jinak by obránců pochybělo. Nestačili by počtem ani na hájení dolních hradeb.

Zvenčí se zvedl ještě šílenější řev. To zařvalo nesmírné množství chlapů. Hrozně silný houf. Až se Tekasovi z hřmotu málem nohy podlomily. Sevřel v dlaních svoji palici. Připadala mu hodně těžká. Ale i tvrdá. Ať to dopadne jakkoliv.

Ozbrojenci je vedli dolů svahem. Kolem stád. Právě k místu, kde zřejmě čekali nejprudší nepřátelský útok. Dokonce do nich i strkali, aby si pospíšili.

Skrz temné mraky se prodíralo prudké světlo, napřed svými paprsky, které připomínaly jakási tykadla. Tekas se zahleděl do světla. Kdosi ho prudce strčil do zad, aby se nezastavoval. Málem se přitom skutálel kousek

ze svahu. V chůzi proto hleděl do světla aspoň po chvilkách. Když přece musel vidět, kam šlape. A po čem.

Na hradbě, zrovna v místě s množstvím ozbrojených mužů i žen, se strhl boj. Přes hradbou zvenčí přešlo zprvu jen několik cizích útočníků, postupně jich přibývalo. Několik těl spadlo dovnitř i ven. Řev sílil a slábnul. Strídavě. Dokonce to mělo jakýsi rytmus. Ale čeho si Tekas moc dobře všimnul. Útočníci vůbec ani trochu nepřipomínali Skendy, jak o nich vždycky slyšel vyprávět. Spíše připomínali Molberské. Anebo muže z jeho krajiny. Také si uvědomil, že nikdo z útočníků nestřelí šípy, jenom obránci. A Skendové přece začínají boj úpornou střelbou. Pokud si pamatuje, co kdy slyšel. Ale asi těm útočníkům jde o stáda. Kdyby stříleli, hodně šípů by skončilo ve zvířecích tělech a oni by si tím zmenšovali svoji budoucí kořist. To dává smysl.

Několik mužů a žen spadlo z hradeb. Někteří z nich se ještě hýbali. Obránci seskakovali se střech srubů, tedy z vnitřních částí hradeb. Někteří stačili sbíhat po jednoduchých schodech. Nahoře to opravdu vypadalo na ústup. Útočníků přibývalo a vyřvávali, až se v žilách krev srážela. Někteří z nich už pronikli až za hradby. Seskákali se střech srubů, také sbíhali se schodů. Rozběhli se ke stádům, celí nedočkaví. Jenomže v cestě jim stál Tekas, oba sourozenci a čtyři místní bojovníci. Ti čtyři se rozběhli proti přibíhajícím útočníkům. Z nichž dva hned skolili. Avšak vzápětí podlehli přesile. Rozběsnění bojovníci s pozdviženými sekerami se už blížili. Tekas na ně zírá. Ani nemá odvahu sáhnout na talisman, aby si náhodou nepřivolal smůlu.

Ucítil teplo ve tváři i po celém těle. To ho zalilo ostré světlo, které se vyprostilo z temného příkrovu mračen. A v tom světle na něho hleděly podivné ohnivé oči, vlastně celá býčí tvář s rohy. Z nebe se k němu donesl nesmírný řev. A on odpověděl. Nadechl se. Vydal ze sebe řev, který už znal. A který považoval za nejlepší odpověď.

Přibíhající bojovníci se zastavili. Zírají na něho. Nějak se jim proměnil před očima, zdá se. V něco ohromného. A strašlivého.

Oba sourozenci se postavili za něho. Jako za nějaký štít.

Palice se mu najednou zdála nesmírně lehká a měkoučká. Vykročil proti mužům se sekerami. Ti jako by se vzpamatovávali. Avšak jen po jednom.

Na Tekase první vyběhl hromotluk s beranicí. Palice rozdrtila jeho lebku a zatočila se nad Tekasovou hlavou. Další opovázlivec zůstal ležet vedle

prvního s rozdrčeným ramenem. Trochu se zmítal. Ale jen dokud mu Burkis neprořízl hrdlo zahnutým nožem. Pak si k oběma nehybným trupům přiklekla i Dukana. Prošacovala je a sebrala jim nějaké osobní věci. Hbitě si je ukryla pod zástěrou.

Nebe opět vydalo dlouhý táhlý řev. Nesmírně hlučný a úporný. Tekas odpověděl stejně. Jeho řev přiměl útočníky ke zděšenému úprku. Měli však smůlu. Přes hradbu se dostali jenom ti, kterým se podařilo vyběhnout po schodech. Ostatní vytvořili hlouček, aby si kryli záda. Avšak obránci po nich stříleli šípy a házeli oštěpy ze všech stran, až nezůstal naživu ani jediný.

Nebeské světlo sláblo. Překrylo je ohromné temné mračno. Tekas už neslyšel žádný řev. Palice v jeho rukách ztěžkla a ztvrdla. Upustil ji na zem a dlaněmi si zakryl tvář. A zůstal tak, i když ho obklopily obdivné výkřiky. To se k němu seběhlo ohromné množství mužů i žen. Všichni se ho chtěli dotýkat. Jako nějakého božstva. Vůbec jejich slovům nerozuměl. Ale chápal, že ho chválí. A zároveň obdivují. Pořád si představoval ty oči z nebe. Ve světle mezi temnými mračny. Ohněm planoucí oči s rudými bělmy. Zdálo se mu, že opodál stojí tři muži v temných pláštích s kapucemi a bedlivě ho sledují. Ohlédl se. Nikde je neviděl. Jako by najednou zmizeli. Avšak neměl čas nad tím přemýšlet. Lidé kolem něho mu to nedovolili. Jejich obdiv ho nadchl. Smál se a křičel s nimi. I když jejich slovům nerozuměl.

15.

- *Tekas-Gudmegis* -

Toho dne už nepřítel nezaútočil. Tekas s Dukanou a Burkisem posedávali a polehávali na okraji houfu bojovníků, připravených okamžitě vyběhnout. Stále někdo přicházel, aby se podíval na Tekase a jeho zázračnou palici. Někteří zírali s obdivem, jiní se usmívali. Našli se i takoví, ze kterých čísel zavisť už z dálky. To, jakým obdivuhodným způsobem Tekas zastavil útočníky, ženoucí se ke stádům, nemohl nikdo považovat za normální. O takových činech se vyprávějí prastaré zkazky. I Tekas jich zná několik.

Když už se ukazovalo, že toho dne žádný útok nehrozí, nechal si Velký vůdce zavolat každého druhého muže před velký dům. Bylo pozváno i několik žen, které se účastnily boje. Pozváni byli i Tekas, Dukana a Burkis.

Před velkým domem stálo vyřezávané křeslo a nad ním se tyčil sloupek se zlatým kruhem. Velký vůdce promluvil k zástupu. Tekas mu sice nerozuměl ani slovo, ale aspoň podle posuňků a tónů řeči pochopil, že chválí mocnosti nebe, hlavně sluneční božstvo. A také chrabrost obránců hradeb. Potom ale zcela zřetelně zaznělo jeho jméno.

Tekas!

Vzápětí zaburácely hromadné výkřiky davu. Zněly pochvalně.

Až ho to zasáhlo. Jeho jméno, vyslovené před tolika lidmi. A tolik chvály! „Jdeme s tebou, Tekasi,“ chytila ho Dukana za ruku.

Nechal se vést jako dítě. Chtěl se vzepřít, že půjde sám. Dukana ho pevně držela a vedla před Velkého vůdce.

Vlastně ho tam nejenom přivedla, ale také za něho mluvila. Nejen za něho, i za Burkise. Tekas nerozuměl, ale chápal, že zraky všech se na něho upírají jako na velkého hrdinu. On ale jenom poslechl nebe a světlo. A toho neznámého, jehož oči ho sledovaly z ohromné výšky. Sám ze sebe neudělal nic. To všechno neznámá síla. A tady za něho mluví nějaká holka, která ani nepochází z čestné rodiny. A on proti tomu nedokáže nic dělat. Jenom pokorně naslouchá a nerozumí. Měl ji odstrčit a začít se s Velkým vůdcem

domlouvat posušky. Jenomže Velký vůdce, Megh Pote Meitis, hovoří s Dukanou a ne s ním. Ba ani s Burkisem. Velký vůdce hovoří s tou holkou. Náramně si spolu rozumí, jak se zdá. Prohlíží si ji mlsně, jako by si ji chtěl upéct k hostině a vybrat si z ní lahůdky. Vtom Velký vůdce vstal z křesla s pažemi zvednutými vzhůru, jakoby promlouval k nebi vážným hlasem. Dav zaburácel souhlasem.

Dukana se obrátila k Tekasovi s úsměvem: „Už nejsi Tekas, Zaječí úprk. Máš nové jméno!“

„Co to povídáš?“ ohromilo ho to ještě víc. „Jaké nové jméno?“

„Gudmegis sun Bergh,“ pronesla celá rozzářená. „Drtící palice, syn Rozbřesku.“

„Ale já přece mám své jméno i svého otce,“ chtěl protestovat. On se přece nezřekne otce ani klanu.

Avšak zasáhl Burkis: „Jsi hrdina! Neříkej nic! Děkuj nebi a neznámému z ohně.“

Něco takového opravdu nečekal. Aby hned to první, co udělal, přineslo ohromné pocty. Něco takového se přece stává jenom nejlepším. A tím on určitě není, ani nikdy nebude. On jenom využil neznámé síly, která k němu přišla v pravý čas. Předtím i nyní.

Takže od této chvíle Gudmegis sun Bergh. Drtící palice, syn Rozbřesku.

Jasná věc!

Každý přece ví, že se u něho může všechno změnit.

S novým jménem ještě tak nejsnadněji. Je to stejné, jako když provdají nevěstu jinam. Ta si své jméno většinou ponechá, ale jinak všechno se jí změní. Tak i jemu se všechno mění. Ať chce nebo ne. Člověk přestane patřit rodnému klanu. Protože teď už nemůže věřit, že se opravdu narodil tak, jak si předtím myslel. Vždyť způsobů, jak přijít na svět, je tolik. Lze přiletět se severním větrem a zachytit se vlasů své budoucí matky. Také nenápadně vniknout do břicha matky, když se čvachtá ve vodě. Anebo z květiny, kterou ona překročí. Z kamene, ze stromu. Možná i přiletět s ptákem, co se vznáší po nebi, nebo plave po vodě. Anebo stačí, když žena nechá na sebe příliš svítit slunce nebo měsíc. Nemusí to být nutně jako u koní nebo u krav, psů a koček. To se přece ví. Zkazky jsou toho plné. On se stal synem Rozbřesku. Synem Rána. Kde je vlastně jeho nový rodný klan? Kde ho má hledat? Jak se k němu dostat? To kdyby věděl.

16.

- Krogala -

Na čtveřici stanů poblíž tábora vlají rudé fábory a každá z žen, která tam zrovna pobývá, má na sobě něco rudého. Když ne plášť, alespoň stuhu, šátek, nebo útržek látky.

Krogala vyšla ze stanu a ohlédla se k táboru. Nějaký zvýšený ruch! Nejspíš se spojenci zase chystají na útok. Kolik jich už bylo? Všechny dopadly stejně. Akorát přibývají mrtví a zranění. Podle všeho se už blíží chvíle, kdy zaútočí i Skendové. Pokud nastane toho dne, nebo následujícího, jí se přímo týkat nebude. Zrovna včera, když se vrátila do stanu své matky, náhle zjistila, že je postižena výtokem měsíční krve. Stala se prokletou a pro bojovníky nebezpečnou. Musela se proto uchýlit stranou, mezi ženy, postižené stejným dočasným prokletím.

Dva stany blíže k táboru obývají skendské ženy. Zatímco stany blíže k lesu jsou určeny ženám spojeneckých klanů. Také ohniště mají zvlášť. Ani prokletí měsíční krve nevede k tomu, že by se ženy Skendů s ženami spojenců jakkoliv domlouvaly. Jak si stačila všimnout, jejich řeč je sice rozdílná, avšak posuňky většinou stejné. Vlastně ani Krogala se s ostatními ženami nedává do řeči. Kromě toho, co je nezbytné. A na jejich drby také není zvědavá. Její postavení dcery velkého Konugu Arvise, k tomu ještě zasvěcené bohyni, ji spolehlivě odděluje nejen od cizinek, nýbrž i od žen příbuzných klanů. A k tomu ještě musí pořád myslet na to, co se přihodilo v té lesní chatě. Vlastně ani pořádně nepochopila, jak se to všechno odehrálo. Vůbec nepřemýšlela. Nechala za sebe jednat bohyni. Udělala přesně to, co by na jejím místě udělala Přesvatá. Vždyť ji stále nosí v sobě. Vůbec ne jako ta krasotinka Dheilana. Zato Krogala je bohyni opravdu věrná! A ničeho nelituje. Jenom se trochu obává, že Pán zástupů se pomstí jejímu otci. A třeba i matce. Anebo nevlastním bratrům.

On je schopný všeho.

Může všechno.

Pán zástupů...

Krogala si sedla k ohni a zahleděla se do vzlínajících se plamenů. Náhle něco zaslechla. Nějaké kroky. Někde hodně daleko. Je jasné, že se jí to jenom zdá. Z takové dálky přece nemůže nic slyšet. Přesto se postavila a rozhlédla. V dálce vidí jakéhosi muže. Skend, alespoň podle kabátce a čepice. Přes plece má luk, u širokého pásu toulec se šípy a krátký meč. I na dálku se jí muž zdá povědomý. Bodejt' by ne. Vždyť je to Rafis. Starý dobrý Rafis. Poznává jeho chůzi. I to, jak se pohybuje a rozhlíží. Snad ji zrovna uviděl, že ho pozoruje, avšak každopádně šel dál, jako by si jí vůbec nevšiml. Směrem k houštinám, jejichž souvislý pás se táhne k lesu. A odtud nahoru ke kopcům.

Napadlo ji, že Rafis se rozhodl utéct. Za těmi kopci a horami je jeho rodná země. Ale třeba se jenom tak šel podívat do lesa a určitě se vrátí.

Moc ráda by se za ním rozběhla. Jenomže nesmí. Musí čekat, až její prokletí přejde. A to může trvat ještě dva dny, i déle.

Rafis se znovu ohlédl. Směrem k ní. Zdá se, že ji poznal. A dokonce jí zamával. Tedy ji určitě poznal. Zamávala i ona. A zaradovala se. To přece nevypadá na žádné velké loučení. Určitě se vrátí. A ona si moc přeje, aby se vrátil.

Náhle zaslechla, jak jedna z žen vyslovila jméno Uladha. Následoval jejich hlasitý smích. Tehdy se dozvěděla, že Uladha chodívá spát do stanu vůdce malého klanu a někdy odtud nevyjde, jak je den dlouhý. Ten muž, ani mladý, ani starý, nechal ve stepi obě své ženy a najednou se mu začalo stýskat, ovšem až do chvíle, než se potkal s Uladhou poblíž svého stanu. Co tam pohledávala? Na to ať si každý odpoví sám.

17.

- *Tekas-Gudmegis* -

Sotva se shromáždění rozešlo, přišel za nimi svatý muž se zlatou čelenkou s dlouhými šedivými vlasy a v černostríbrně protkaném rouchu se zlatým pásem. Visely na něm talismany různých velikostí, zlaté, bronzové, jantarové, ale i z kostí. Tomu, co pověděl, samozřejmě rozuměli jen oba sourozenci.

„Nejsvětější ze zdejších svatých, Atirkas,“ chvatně pronesla Dukana, zřejmě aby předběhla Burkise. „Máme jít za ním.“

Zavedl je k místu, kde už vystávalo několik mužů různého věku, podobně ustrojených jako on. Vzplály čtyři ohně, jeden po druhém a Atirkas je mezi ohni provedl. Šeptal něco, čemu Tekas, nyní už novým jménem Gudmegis, nerozuměl. Nejspíš mu nerozuměli ani Dukana s Burkisem. Podle toho, jak se oba na sebe dívali.

Pohled do plamenů Gudmegise docela oblažil. Obzvláště, když si připomněl bytost, která v něm vyvolala tolik síly a odvahy. Ale i lítého vzteku. Avšak vůbec by si nepřál, aby se něco takového projevilo zrovna v přítomné chvíli. Ani nevznikla příčina.

Hlavně pochopil, co obřad znamenal. Jejich vstup do Molbery. A oheň spálil všechno nedobré, co s sebou přinesli odjinud. Proti tomu se nedalo nic namítnout. Ani proti Atirkasově řeči, kterou mu Dukana vzápětí přeložila.

„Říká, že máme zapomenout na svoji minulost. Ta už není. A když tady zemřeme, budeme navždy živí v srdci Molbery. V jejím mase, kostech a v krvi. A také v každém ohni, který zde bude hořet až do konce světa. Obdržel jsi nové jméno, jsi úplně někdo jiný, než když jsi přišel. Ani my dva s Burkisem nejsme stejní jako předtím. Jsme bojovníci Molbery. Všichni tři.“

S tím Gudmegis mohl jediné souhlasit. Kvůli tomu přišli. Hlavně on tam přišel kvůli tomu. Ti dva se jenom přidali. Příliš neměli na vybranou. On je

tady pro otcovu čest. Jenomže kdo je teď jeho otcem? Dostal nové jméno. Se jménem i nového otce. Toho ale nezná. Osobně ho určitě nezná.

„A víš, co to znamená?“ zašeptala, zřejmě aby ji neslyšel Burkis. Avšak slyšet musel, třebaže se obrátil a předstíral, že ho zaujalo něco vzdáleného na opačné straně.

Co to znamená? zopakoval si její otázku, avšak jen v duchu. A pokrčil rameny. Samozřejmě to ví. Odhodlání, ale i povinnosti a zákazy. Celá řada je toho. A ještě neví, jaké zvyky mají v Molbeře. Všude se trochu liší, pokud je mu známo.

„Víš, co to znamená?“ nehodlala se nechat jen tak odbýt.

Viděl na ní, jak moc jí záleží na tom, co odpoví. A dala do pohledu víc, než zrovna čekal. A rty jí smutně cukaly, natahovaly k pláči. Pochopil, že zrovna jí vadí jedna jediná věc. Jeden jediný zákaz. Muž nebo žena, podílející se na válce, nesmějí spolu prožít příjemnosti. To by mohlo způsobit neštěstí. Dovoleno je jenom znásilňovat. Součást boje. Potupa nepřítele.

„Vím, co to znamená,“ zašeptal co nejněžněji a tiše, aby neslyšel její bratr, stále zaujatý něčím vzdáleným. „Ale až tato válka skončí.“

„Až tato válka skončí?“ smutně se usmála a odvrátila se. Zřejmě aby neviděl její tvář.

Už aby to celé skončilo, pomyslel si. No ale co potom?

Co bude dělat Gudmegis sun Bergh, až skončí tato válka, která mu dala jméno? Která ho porodila jako nového člověka. Toho starého rozplynula v nic. On svého nového otce má kdesi na nebi. Ani sám neví, kdo to je. A jeho klan? Kde je jeho klan? Asi také někde na nebi. A co bude dělat Dukana? A co Burkis? Domů se vrátit nemohou.

Až válka skončí.

Co potom?

18.

- *Tekas-Gudmegis* -

Svatý muž Atirkas je všechny tři odvedl do jednoho srubu u hradby s věží. Ukázal na kout, kde poléhávali dva muži a tři ženy. Ti lidé poslušně odešli i se svými věcmi, které si narychlo posbírali. Beztak šli spát pod širé nebe. Takže Gudmegis, Dukana a Burkis byli poctěni, že mohou spát se střechem nad hlavou. Ve srubu zůstávalo ještě pět dospělých a tři děti, většinou posedávali po zčásti prkenné a zčásti hliněné podlaze. Stoličky a lavice nejspíš už někdo použil na rozdělání ohně.

Velký vůdce, Megh Pote Meitis, dal porazit dvě krávy a nařídil odnést vybrané kusy masa do velkého domu. Poslal i pro Gudmegise, aby přišel. Dukana šla s ním. „Beze mě se tady s nikým sám nedomluvíš,“ vysvětlila svoji neodbytnost. A něco v tom smyslu vysvětlila i usměvavému muži, který pro Gudmegise přišel. Takže ani on nic nenamítal. Burkis sice posmutněl, podle všeho se cítil odstrčený. Nakonec se uvelebil na podlaze v koutě.

Dukana se Gudmegise držela hodně blízko. Skoro se ho pořád dotýkala. Její doteky mu lahodily, třebaže si nechtěl nic připouštět. Usměvavý muž vešel do velkého domu první. Uvnitř planuly pochodně i kahany visící od stropu. Nejvíc jasů a žáru však vydávalo ohniště s železným rožněm. Opékaly se na něm kusy masa. Všude plno dýmu, který nikomu nevadil. Na křesle, jež vévodilo sálu, seděl Velký vůdce, Megh Pote Meitis. Radostně se zubil na Gudmegise a zvedl otevřenou dlaň k pozdravu, až se zablýskl masívní zlatý prsten. Na několika stoličkách seděli muži a ženy, většina však ležela na lehátkách, po jednom i po dvou. Volné zůstávalo jedno lehátko. Zrovna na to jim ukázal usměvavý muž, který je přivedl.

„Máme si lehnout,“ zašeptala Dukana. „Já si lehnu za tebe, synu Rozbřesku.“

Lehl si na lehátko a ona se uložila těsně za ním. Spíše se k němu přimkla. Cítil její tělo, část po části. I svaly, jak se hýbaly, i kosti, které ho tlačily, nikoliv však nepříjemně. Naopak. Až se mu tajil dech.

Naproti na lehátku leželi muž se ženou, ona vpředu, on za ní. Zralá žena s velkýma očima, si je oba prohlížela velmi zaujatě. Něco pověděla, avšak Dukana ani neuznala za vhodné, aby mu to přeložila. Žena se rozesmála a něco šeptala muži, se kterým ležela na lehátku.

Všichni ho sledují. Vzdávají mu tím úctu, což mu samozřejmě lichotí. Stal se hrdinou. A snad mu to i nadále vydrží. Říká se, že hrdinou se nemůže stát nikdo z obyčejných lidí. Vždyť obyčejní jsou schopni konat činy jenom obyčejné. Takové, které odpovídají jejich významu.

Objevil se i pěvec ve splývavém hávu, na hlavě věnec ze zelené ratolesti. Svůj zpěv doprovázel brnkáním na lyru. Zpíval velmi vznosně. Jenom škoda, že Gudmegis jeho zpěvu nerozuměl.

A zatímco se maso peklo nad ohněm a Velký vůdce dohlížel na pečení a sem tam otáčel rožeň s kusy masa, dva mladíci chodili se džbánky, rozdávali hliněné i kovové pohárky. Objevily se i obdivuhodně nádherné nádoby, jaké dosud neviděl, ale jenom o nich slyšel. Dvě bronzová vědra s řadami nesmírně dopodrobna vytepaných obrázků. Oba mladíci z nich nabírali víno do džbánek.

Kdekdo hovořil s kdekým, někteří se halasně překřikovali. Gudmegis vytrvale mlčel, ulizoval z pohárku víno a vnímal Dukanino tělo. Jen občas jeho pohled utkvěl na nádherných bronzových vědrech s řadami vytepaných obrázků. Zazněly i zpěvy, u nichž poznal, že jde o zpěvy bojovné. Zpívali jednotlivci, někdy se přidávali ostatní. Ozývaly se i hudební nástroje. Brnkání na strunný nástroj, klepání dřívek, ale i pronikavé píšťaly i flétny. Gudmegis ani neviděl, kdo hrál. Pořád ležel jako přivázaný. Vnímal jenom dívčí tělo za sebou.

Maso se dopeklo a Velký vůdce odkrojil kousek a sám ho s foukáním a okázalým požitkem spořádal. Další kousek podal velmoži, který ležel po jeho pravici. Další tomu po levici. Takto rozdál kousky masa nejbližším. Když pak zvedl paži, všichni v sále ztichli. Velký vůdce odkrojil větší kousek a pronesl zvučným hrubým hlasem: „Gudmegis sun Bergh!“ A k tomu dodal ještě něco. Přistoupil k ležícímu Gudmegisovi a podal mu horký kus masa.

Ten chtěl uctivě vstát a pokusit se o dorozumění, avšak Dukana ho přidržela rukama i nohama. Sama za něho promluvila k Velkému vůdci,

který se rozřehtal na plnou hubu a ostatní s ním. Smích se ještě ozýval tu a tam. Jemu to připadalo hrozné a ponižující. Neodvážil se nic udělat. Napřed uvažoval, že by se Dukany měl zbavit, i když je mu příjemná. Pokud by ho i dále měla ponižovat. Vypil ještě několik pohárků vína a stále víc cítil její tělo na svých zádech, rukách a nohách. Tuhá ňadra, hýbající se svaly, tvrdé kosti. Ale i horkost, palčivost. Jako by se nahřála nad ohněm, než přilehla k němu. Její dech, nesmírně horký až spalující. Najednou se bál ohně, nechtěl se podívat ani na ohniště, na němž se dopeklo maso. Ani na hořící pochodně. Měl strach, aby něco nepřivolal. Ale v jiném smyslu, než co se dělo předtím. Horkost v něm. Co kdyby se na lehátku otočil k ní? Co pak? Kdyby z ní byl nepřítel! Aspoň na pouhou chvíli. On by to rozhodně nebral jako potupu nepřítele. On určitě ne. Šíleně by si přál.

19.

- Krogala -

Podle toho, co viděla z dálky, a hlavně, co se dozvídala od žen, které přicházely ke stanům s červenými fábory, se na bojišti vůbec nic neměnilo. Stejně jako předtím do boje vytáhly vždy jen houfy spojenců a vracely se s nepořízenou. Pán zástupů a stád vše sledoval pokaždé ze stejného vršku, obklopený houfem. V jeho blízkosti se pořád nacházela Dheilana. Žádná z žen se ani nezmínila o Krogalině otci, ani matce, ba ani o nikom z otcova klanu, že by někomu Velký vůdce, nebo někdo z jeho věrných, působil potíže. A už vůbec se nikdo ani náznakem neotřel o to, k čemu došlo v lesní chatě, přestože si některý z čekajících jezdců musel všimnout, že se tam něco přihodilo a určitě pro ně nebylo těžké se domyslet, s jakým výsledkem. A že by se ženy z tábora něco takového nedozvěděly, pokud by se některý z jezdců zmínil, se určitě nedá věřit. A ani ženy u stanů by určitě nemlčely a ona by to na nich poznala, jak po ní pokradmu hledí a ušklíbají se mezi sebou. Ale nic, opravdu nic se jí nepodařilo vypozorovat. Ani před ní nehovořily tajným jazykem žen, který se někdy značně liší, klan od klanu, ale také tím, že Velká Bohyně Machkaba není jenom jedna jediná pro všechny. Pravda, není jediná. Zato ale každá bezpochyby má dvě tváře, vlídnou i zlostnou.

Tak snad všechno dopadne dobře. Bez následků.

A vlastně jak jinak by všechno mělo dopadnout?

Ona přece nic hrozného nezpůsobila. Jenom se dovolávala své ochránkyně, jíž se zasvětila naprosto dobrovolně a z vnitřního přesvědčení. To on si myslel, že může všechno. Jednu zasvěcenou se mu podařilo bohyni vzít, druhou už ne. Ale vždyť zkazky jsou plné různých příhod. I takových, které se dají přirovnat k tomu, co se odehrálo mezi ní a Velkým vůdcem. V ní se jenom projevila její bohyně. V plné síle a odhodlání. Zřejmě to, co chybělo u Dheilany, se u Krogaly projevilo náležitě. Mocněji, než čekal dokonce i někdo takový jako Pán zástupů a stád. Velký vůdce Skendů.

On sám je také bůh. Avšak její bohyně je vždy odhodlaná.

Kdejaká mladá dívka by si vůči někomu takovému nikdy nic nedovolila. To bylo odhodlání bohyně. Jinak se tomu rozumět nedá.

Po celý zbytek doby, kterou trávila kolem stanů s rudými fábory, se na jejím názoru nic neměnilo. Neměnilo se nic ani na zprávách žen, které přicházely. Ať už s jídlem, anebo se svým dočasným prokletím.

Když pak z toho místa odešla do tábora a blížila se ke stanům otcova klanu, zahlédla mezi plachtami a vozy šedivého Rafise. Potěšilo ji, že neutekl.

Usmál se, sotva ji zahlédl. A ona už věděla, o co ho požádá. A také si byla jistá, že neodmítne.

Později sledovala muže z příbuzného klanu, kteří cvičili mladého hřebečka k boji. Bezohledný jezdec ho hnal do různých otáček a spurtů, do svahu i dolů, a ostatní muži všelijak pokřikovali, mlátili o sebe dřevěnými deskami, až to práskalo. Koník se občas lekal, vzpíral se, dokonce jednou zalehl na zem a jezdec musel hbitě uskočit, aby se nezranil. Po chvilce odpočinku a uklidňování, kdy hřebečka hladili a laskali, všechno začalo znovu. Krogala si dobře vzpomínala, jak muži z jejího rodného klanu cvičili její kobytku. Chudinka se pořád lekala a to cvičení, lekání a následné laskání nemělo konce. Až nakonec jí otec dovolil na ní jezdit. Dobře viděla její oči, smutné, vyděšené a skoro jako uplakané. Odvedla si ji tehdy stranou od všech, kolem nich dokola se prostírala jenom rovná step, a mluvila s ní. Dlouho jí vyprávěla všechno možné, než se pak na ni vyhoupla a sevřela ji nohama, aby nepadla. Tehdy kobytku vykročila, pomalu a nejistě. Snad čekala další pokusy o lekání a strašení. Ale ona jí samozřejmě nic takového udělat nechtěla. Kdyby záleželo na jejím mínění, určitě by nedovolila, aby její kobytku někdo takhle trýznil. Dlouho pak trvalo, než se její oči opět rozjasnily. Ale nikdy už nebyly tak jasné a milé, jako předtím. Když se odvážila zeptat otce, zda to trýznění její kobytky bylo nutné, otec přikývl: „Nemůžeš jezdit na koni, který se všeho bojí. To bych nedovolil.“ Kobytku ji nikdy neshodila, vždycky ji nesla spolehlivě. Ale nikdy už nebyla stejná, jako předtím. Pokaždé, když vidí, jak muži cvičí mladé koně k boji, připomene si oči své kobytky, jak se proměnily.

20.

- *Tekas-Gudmegis* -

Ozvalo se táhlé skřípění dřeva. Ranní světlo zahřálo na tváři a oslnilo. Někdo předtím vyšel ven a nechal dveře vytočené. Probral se a poznal, že leží na lehátku a vedle něho schoulené dívčí tělo. Dukana. Pohládl ji po tváři. Pootevřela oči, usmála se a přivinula se k němu, jako by s ním srostla. Na vedlejším lehátku se také někdo pohnul, začali se hýbat i na dalších. Je třeba vstávat a přichystat se. Nepřátelé už možná vykročili.

Odněkud z dálky se ozývalo kokrhání. Jako by se kohouti překřikovali. Předtím nikde žádné slepice neviděl. Snadné vysvětlení. Určitě je Molberští zavírají v ohradách, aby se jim nepletly pod nohy. Ale klidně je možné, jako v jeho rodné krajině, že velmožům se přičí, aby drůbež trousila kuřince, kam se jí zachce. Hlavně tam, kudy procházejí významní a proslulí.

Gudmegis zvedl hlavu, aby se rozhlédl. Ohniště i pochodně už dávno vyhasly a vychladly. Muži i ženy se zvedají z lehátek, sedátek i z podlahy a odcházejí. Je čas, aby i oni dva vstali a šli.

Burkis je už čekal před velkým domem a podával jim zbraně. Gudmegis přijal palici. Připadala mu nesmírně těžká. Mnohem těžší, než jindy.

Sotva posnídali vlašné placky a zapili mlékem, přišel za nimi nevysoký chlap s kulatou bronzovou přilbou, s bronzovými plechy na hrudi a širokým koženým pásem, za nímž vězela sekera a tři nože různých velikostí. Hovořil s Dukanou, zatímco Burkis jenom přikyvoval. Žádal, aby se všichni tři přidali ke skupině, která má chránit cestu mezi kopci směrem k horám. Je třeba odnést mrtvé a nanosit vodu. Také nařezat vhodné pruty pro dobytek na krmení. A nakosit trávu. Skendové ani jejich spojenci se většinou do kopců neodvážjí, ale přihodit se může cokoliv.

Slezli po laně na stejném místě hradeb, kterým přišli do Molbery. Počkali, až se jich seřadila delší rojnice. Odhodlaně se vydali ke křovinám, které prohledali. Nikoho nenašli, vyplašili jen několik zajíců a ptáků. Ozbrojenec, který předtím za nimi přišel, zamával rukama směrem k hradbám. Že je

všechno v pořádku. Několik mužů a žen se spustilo po lanech. Shora jim další muži a ženy spouštěli zabalená nosítka s mrtvými těly a velké nádoby, zásobnice, které se přenášejí, zavěšené na holích. A také kožené měchy. I nosítka a krosny. Několik mužů neslo kosy. Početný průvod se vydal ke křovinám.

Ochránci průvodu se rozlezli, ale nikdo nezakřičel, že narazil na nepřítele. Průvod se tedy pokojně ubíral mezi kopce. Gudmegis s oběma sourozenci se drželi pohromadě a sledovali vše zprava. Museli proto jít v půli svahu a prodírat se křovinami, někdy značně hustými. Překvapilo je, když se ocitli před osadou, kterou už znali. Znali i její obyvatele, kteří jim vyšli vstříc. Mezi prvními mladík jménem Bhel. Ten se na ně z dálky usmíval. Zprvu se zdálo, že se usmívá jenom na ně. Avšak usmíval se i na všechny ostatní. Nepochybně z radosti, že je všechny vidí naživu.

Průvod se rozdělil na ty s mrtvými a ty ostatní. Gudmegis s Dukanou a Burkisem následovali průvod s mrtvými až na vrch kopce, kde jejich příchod vyplašil spousty krkavců, vran a dalších ptáků. Vzlétlo i několik supů. Utekla i většina zvířat, mezi nimi i starý šedivý vlk. Zato urputně zůstávalo několik psů, kteří se nenechali vyrušovat.

Tesklivý pohled na stromy, z jejichž hrubých větví visely prohnilé cáry lidských těl. I na rozrušené a ohlodané trupy a končetiny. Nesmírně tam všude páchlo, hlavně když vítr zadul proti příchozím. Muži a ženy položili nosítka, odmotali mrtvé a nechali je ležet ve vysoké trávě. Nebylo třeba se ptát. Všichni padli v boji, anebo zemřeli na následky zranění. Je válka, tryzny se odkládají. Až nepřítel odtáhne s nepořízenou, bude času dost. Jejich počet nepochybně naroste. A pak některé z mrtvých doprovodí na onen svět i někteří dosud živí. Třeba to vyjde i na některé z těch, co přinesli nosítka.

Vzpomněl si, co mu pověděl Mendhis Deruchis, když spolu kráčeli k Býčí jeskyni. Pravda, tehdy se Mendhis Deruchis hodně rozpovídal. Ne všechno si pamatuje. Všem neporozuměl, ale to mu přece moudrý svatý muž sám pověděl, že něco pochopí později a něco vůbec. Vždyť jde o věci nezřídka hodně tajemné a spíše pro lidi znalé. Avšak zapamatoval si, co moudrý kmet řekl právě o místě, kde kdysi došlo k velké bitvě mezi předchozím Lemote Alkonisem a Skendy. Na bojišti zůstalo hodně mrtvých. Skendů ani ne tolik. Zato mnoho místních mužů. Také velmožů ze západu a jejich bojovníků, kteří přitáhli na pomoc proti nájezdníkům. Těla svých padlých, i když

mnohá zhanobená vítěznými bojovníky, bez hlav a rukou, i jinak zohavená, si pohřbili lidé z vlastních klanů s veškerými poctami a se vším, co k tomu náleží. Avšak zhanobené ostatky pobitých bojovníků z daleké ciziny opatřili jen nouzově a narychlo, některé zahrabali, jiné rozvěsili po stromech, anebo ponechali srovnané vedle sebe na trávě, stejně jako na tomto tesklivém místě. Po létech se tam Mendhis Deruchis zašel podívat. A našel tam spousty neobvyklých květin, které nerostly nikde v okolí. Jenom na svazích, kde se odbyla ta hrozná bitva. Porostou i zde nějaké zvláštní květiny? Nebo keře? Stromy?

Byl rád, že to místo urychleně opustili. Ještě se několikrát ohlédl. Černí ptáci se opět slétali dolů.

Gudmegis zatoužil se opláchnout. Tušil, že někde poblíž teče potok. Možná dokonce ten, v němž se s Dukanou vesele čvachtali a Burkis objevil zvědavého Bhela. Už slyší zurčení potoka, jak voda sjíždí po kamenech. Ukázal si směr a vykročil. Ani nečekal na oba své průvodce. Prodral se křovinami a stanul na břehu potoka. A co nevidí?

V potoce se umývá nějaká dívka. Je úplně nahá! Štíhlá a na děvče poněkud šlachovitá. Snad i svalnatá. Každopádně jí to sluší. Moc jí to sluší! Kovový řetízek se jí blyští na krku. Zlatý plíšek na něm visící, utkvěl mezi nevelikými, avšak pevnými ňadry. Bedra obepnutá barevnou šňůrkou s krátkými třásněmi. Na paži něco jako návaz z kousku kůže s nějakou drobnou kresbičkou. Vůbec ho neviděla a skloněná se usilovně věnovala umývání. Připadala mu jako z úplně jiného světa. Z krásného jiného světa. Přímo nádherného. Úplně jako víla. Asi taková, jakou si odjakživa představoval.

„Jsi člověk nebo vodní zjev?“ pronesl s úžasem.

Až jí to celou škublo, jak se vylekala. Vyšvihla se na protější břeh a chtěla sebrat něco z vysoké trávy, avšak rozmyslela si to. Rukama se snažila zakrývat si porostlý klín i obě ňadra. Což se jí příliš nedařilo.

„Jsem člověk jako ty,“ třásl se jí hlas. „Otoč se, ať klidně odejdu.“

„Mluvíš stejnou řečí jako já?“ užasl. „Odkud jsi?“

„Neprozradím,“ hleděla na něho vyděšeně, avšak pomalu se jí do tváře vkrádaly okamžiky úsměvu, které byly vždy opět potlačeny úzkostí.

„Počkej, půjdu do vody za tebou,“ pustil palici do trávy a chystal se svléknout.

To ale už se vedle něho prodral z křovin Burkis. A za ním Dukana. Ta na tu nahou dívku vyplázla jazyk a chystala se po ní něčím hodit. Akorát neměla po ruce nic příhodného.

„Mazej pryč, nestvůro!“ aspoň zavřískala vztekle, jak nejvíc jí to šlo. „Nebo uvidíš, co z tebe udělám!“

Neznámá se sehnula a zvedla z vysoké trávy nějaké věci. Poznali, že to je kabátec, jaký nosívají Skendové. I krátký meč.

„Co ta tu dělá?“ zděsila se Dukana. „Ta je přece od nich! Od Skendů!“

Nahotinka se svými věcmi v náručí skočila mezi křoviny. To poslední, co z ní viděli, byl její zadek a nad ním barevná šňůra s krátkými třásněmi. Všichni tři chtěli skočit do potoka, přebrodit ho a rozběhnout se za ní. Avšak cosi zahvzdlo vzduchem a do kamenitého břehu se s jemným zadrnčením vetknul opeřený a pestře malovaný šíp. Všichni tři hbitě pochopili, co mají udělat. Jen blázen by za tou holkou běžel.

21.

- Krogala -

Mrzelo ji, co se stalo. Neznámý mladík ji vyrušil při očištění. Svěřila se šedivému Rafisovi a ten jí vybral místo, kde ji nikdo z lidí nevyruší. Rafisovi může vyčítat, avšak mladík se tam objevil zcela náhodně. Určitě tam zrovna neměl co pohledávat.

Opravdu náhoda?

Jenomže ona na náhody už dávno nevěří.

Všechno se děje z vůle nejsvětějších. Třeba ani její očista neměla být úplná. Prokletí měsíční krve ze sebe smyla. Ale neočistila se, jak si předem umínila.

Ten mladík by se jí líbil. Připadal jí hodně směšný. Jako by ji napřed považoval za nějaký vodní zjev, za nějakou říční vílu, nebo za něco takového. A sotva si uvědomil, že je z masa a kostí, už ho chytala děsná chuť za ní skočit do vody.

Ještě, že měl Rafis po ruce luk a šípy. A moc dobře udělal, že střílel jen pro výstrahu. Šípem do břehu. A ne po tom mladíkovi.

On jí totiž připadal dost povědomý.

Jako by ho už někdy viděla.

Trochu se snad podobá tomu...

Ale ne! Vždyť je to obyčejný kluk. Z masa a kostí. Žádný bůh, při jehož křiku se třesou nebesa.

Byl přece úplně zaskočený. Že ji vidí zrovna takhle. Nevydal z hrdla žádný řev. Ani kolem něho nevzplanuly žádné ohně. Obyčejný chlapec, trochu odrostlý, ale úplně obyčejný. A hodně směšný.

I ta holka byla hodně obyčejná, i když se mužům určitě zamlouvá. Trochu jako Dheilana, trochu Uladha. A snad jako by měla přímo skendskou krev. Ale hodně obyčejná. Zrzka. Protivná. A zuřivá! Šíleně zuřivá a žárlivá. Tolik jí vadilo, že se na ni dívá, když se nahá drala na břeh a pak se svými svršky zmizela v křovinách.

Ta holka tolik chtěla, aby ji ten mladík zabil. Ještě, že Rafis nečekal a vystřelil šíp.

Ale ten mladík. Hodně povědomý. Na něho by se nikdy nemračila, ale jen usmívala. Vůbec se nepodobá žádnému ze Skendů. Ba ani cizincům, které kdy viděla. Avšak je to jenom člověk. Ona ve snu vídává boha a ne člověka. Boha mocnějšího, než je Pán zástupů a stád. Boha, který svým dunivým a ohlušujícím řevem roztrásá celé nebe a oživuje plameny.

22.

- *Tekas-Gudmegis* -

Gudmegise útěk zamrzel. Zůstal stát uprostřed křovin, zatímco ti dva se prodírali dál.

Že ho někdo z úkrytu mohl střelit šípem, ho neomlouvá. Ale v tom okamžiku měl strach. A kdo by neměl? Ještě, že při útěku stačil sebrat palici. Svoji zbraň. Vlastní zbraň, kterou si vybojoval. Podle slibu. Ale platí ten slib ještě? Dostal nové jméno, stal se někým jiným. Úplně jiným. Dostal jméno, jako je ve zkazkách dostávali velcí hrdinové. Asi měl raději zůstat na místě a se ctí padnout. S šípem v hrudi. Takže s jeho hrdinstvím to bude asi trochu jiné. Nějak se s tím musí srovnat.

Uvažoval, jestli se přece jenom nemá rozběhnout zpátky. Ale Dukana s Burkisem se vrátili, chopili se ho a táhli a strkali ho dál do bezpečí. Aby si to nakonec ještě nerozmyslel. Vůbec se jim nebránil, sám sebe přistihl při myšlence, že mu jejich snažení o jeho bezpečí vyhovuje. Jenom by ještě rád viděl tu dívku. Třeba oblečenou. Raději ale její pohledný zadek. Nad ním barevnou šňůru s krátkými třásněmi.

Zdolali kopec a seběhli dolů. Už z dálky mezerami v křovinách a mezi stromy viděli průvod mužů a žen. Na holích nesli zavěšené hliněné zásobnice a naplněné měchy, určitě plné vody. A také nosítka s hromadami nařezaných prutů. Také s hromadami nakosené trávy.

Ještě než se připojili k zástupu, Dukana s Burkisem raději z náležité výšky zavolali, že se chtějí přiblížit. Vůbec netoužili, aby po nich někdo střílel.

Jejich zpráva způsobila, že průvod se zastavil. Muži a ženy chtěli vědět, co se přihodilo. Zvěst o koupající se skendské dívce a o skrytém lučištníkovi nikoho z nich nepotěšila. Naopak. Pokud jsou nablízku dva Skendové, může se jich potulovat i víc. Tím spíš, že ta holka se koupala nahá, jako by se vůbec necítila ohrožená. Naštěstí už to neměli do bezpečí daleko. Raději si všichni popísili. I nosiči vody. I ti, kteří po stranách střežili.

Před hradbou Dukana počkala na Gudmegise, opřela se o něho ramenem: „Škoda, že jsme tu potvoru nedostali. Velký vůdce slíbil, že kdo mu přivede zajatou nějakou skendskou mrchu, dostane odměnu. Chce raději živou, ale třeba i mrtvou. No vidíš, mohli jsme se zavděčit.“

„Zavděčit?“ příliš nesouhlasil. „A na co by ji měl?“

„No na co,“ poněkud zhrubla. „Podříznout, vyvrhnout, upéct a sežrat. Na co jiného by ji měl. Nový klan s ní zakládat jistě nehodlá.“

Chtěl něco povědět, avšak zdržel se. Ta skendská dívka by mu náramně vyhovovala. Zrovna teď. Oba s Dukanou se musí zdržovat toho, co by tak moc a moc rádi udělali. Dukana je bojovníkem stejně jako on. Jsou na téže straně. Ale tamta je nepřítel. Na druhé straně. To by se nepříčilo. Dokonce by to bylo na místě. On by to však jako její potupu určitě nepojal. Mladá dívka, pohledná, hezky roslá. Všechno na ní přesně, jak má být. I šňůrka s trásněmi. Opravdu jako víla, o kterých slyšel tolik zkazek, že si je už dávno nepamatuje. Vždycky si přál nějakou potkat. Zastihnout ji takhle, nahou ve vodě. A on by se svlékl a vstoupil by za ní. V krátkém čase takto zastihl dvě hodně zajímavé dívky. Ani jednou nešlo o skutečnou vílu. Ale jsou nádherné. Obě. Krásně rostlé, štíhlé. Přitom bezesporu silné, svižné. Ale tamta, od Skendů. Hodně mu připomíná jeho nahé víly z představ. Víc než Dukana. Mnohem víc než Vekvera. Snad ji ještě uvidí. Ještě lepší by bylo...

23.

- Krogala -

V táboře se objevily nové posily. Většinou mladí bojovníci. Někteří až obdivuhodně mladí. Se skromným tetováním i bez něho. Zato natropili křiku až příliš. Hlavně ve srovnání se spojenci, kteří pobývali v táboře od samého začátku a nejednou už vytáhli na zteč.

Krogala je pozorovala jen z dálky, mezerami mezi stany a vozy. Slyšela vzdálený výskot a výkřiky. Vtom se k ní doneslo několik povědomých slov. Uvědomila si, že tito muži hovoří stejnou řečí, jakou běžně hovořila její matka, než ji otec odvezl do stepi.

A zrovna, když se ke stanům spojenců chtěla přiblížit, aby lépe rozuměla, přišel za ní Rafis, aby jí prozradil, na co už přišla sama.

„Já to vím, Rafisi,“ usmála se. „Tak si s nimi třeba povykládáme.“

„Já ne,“ zvažněl, „zatím ať o mně raději nevědí.“

Trochu ji zmátl. Avšak brzy uznala, že také ona by se nejspíš zbytečně prozradila. Těm neznámým opravdu není nic do toho, že zrovna její matka pochází z jejich krajiny. Ani je nemusí zajímat, že zrovna ona jim rozumí. Možná bude výhodnější na tom nic neměnit.

Přesto požádala Rafise, aby se s ní prošel kolem stanů nově příšlých spojenců. A nezmýlila se ve svém odhodlání. Moc dobře totiž rozuměla všemu, co na ni pokřikovali ve své blahovůli, že jim nerozumí. Sice ji to poněkud zamrzelo, neboť by v matčině rodné řeči ráda slyšela něco normálního a přívětivého, avšak stejně si těchto bojovníků nemohla vážit. Ani trochu. Kromě jejich sprostoty jde pouze o vazaly, které beztak Pán zástupů a stád donutil přijít, stejně jako ostatní.

Docela ji překvapilo, že tito noví se rozcvičovali k boji spolu s klanem, který těsně sousedil s klanem jejího otce.

Oba houfy opravdu vyrazily na zteč společně. Skendové pěší v hrubých kabátcích, spojenci velmi pestrí, zřejmě každý bojovník v barvě svého rodného klanu.

Útočníci se prodrali na hradby a dokonce až za ně, avšak náhle se rozlehl podivný řev, který přehlušil výkřiky houfů a třesk boje. Připomínalo to řev ohromného býka, zuřícího v nesmírné dálce. Pohyb útočníků dopředu zpomalil a zastavil se, než se bojovník pohnul jiným směrem. Nakonec se jak cizí spojenci, tak i Skendové snažili z hradeb utíkat. Ani žebříky jim nestačily. Seskakovali a padali dolů, aby unikli od hradeb co nejdál. Někteří se při tom zranili, kulhali a belhali se velmi úporně, ne každý z nich měl štěstí, aby unikl střelám.

Na hradbě se mezi ostatními zjevil bojovník, který podle všeho předtím vydával ten hrozný řev. Palice v jeho rukách se míhala kolem jeho hlavy, že se jí zdálo, jako by dokonce slyšela její svištění. Ostatní kolem něho udržovali řádný odstup. Kromě dvou mladých útlých lidí, dívky a mladíka.

Krogala utkvěla zrakem na tom mladém muži s palicí. Něco jí napovídalo, že se s ním už někdy setkala. Zřejmě i s tou mladicí, možná i s tím dalším.

Avšak také si všimla, že ustupující Skendové odnášejí od hradby bezvládné tělo bojovnice.

Vyběhla jim naproti. Zblízka poznala starší družku.

„Skavo! Skavo!“ vykřikla a běžela k ní.

Bojovníci v hrubých kabátcích položili Skavu na udusanou trávu. Krogala k ní hbitě poklekla. Poznala, že Skava se hýbe a otevírá oči. Tvář měla naraženou a podřenou. Zřejmě dostala ránu z praku, pořádně drsným kamenem.

Muži v hrubých kabátcích pak Skavu zvedli ze země a odnášeli ji ke stanům jejího klanu. Za nimi Krogala nešla. Ohlížela se hlavně po družkách a ostatních ženách, vracejících se z boje. Skleslí mladí cizinci v pestrých šatech ji vůbec nezajímali. A pokud si dovolí ji obtěžovat, nebo třeba jen se jí plést do cesty, obdaří je pohledem plným zášti, až jim z toho zabude hodně zle.

24.

- *Tekas-Gudmegis* -

Toho dne se už zdálo, že bude úplný klid. Dlouho se nic nedělo. Muži a ženy na hradbách odpočívali, posedávali a polehávali a sem tam někdo s někým hovořil, spíše však z nudy a ze zdvořilosti. Také Gudmegis by toho příliš neřekl, kdyby se ho Dukana pořád na něco nevyptávala. Jako by tušila, že mu myšlenky stále odlétají k té nahé potvoře, která se drze umývala zrovna před ním, úplně jako naschvál. Burkis spíše jen naslouchal a mlčel.

Vsichni tři leželi na polehlé trávě, zbraně po ruce. Poblíž odfrkávaly dvojice koní, zapřažených do lehkých dvoukolých vozíků. O kus dál, z jedné strany posedávali a polehávali ozbrojení muži, připravení pohotově vyrazit k hradbě, ohrožené útokem. Z druhé strany pak polehávaly krávy se spoutanými běhy. Ozývalo se hlučné bučení nesmírně početného stáda. Vítr od zvířat roznáší těžký zápach. Prosycenější, než jindy.

Přilétla mu myšlenka, že s novým jménem by se měl domáhat i patričního tetování. Nárok by určitě měl. Zatím se ale ještě smíří s tím, že žádné tetování nemá. Za něho přece hovoří skutky.

Skutky, činy, úspěch v boji. Tak ho poznali Molberští. Je pro ně hrdinou. I když toho už tolik slyšel o hrdinech. Doma se pořád o nich hovořilo. Hrdinové. Předci. Každý klan má své vlastní slavné, vždy z rodin Atreisů. A každý je slyšel mnohokrát. Pořád se opakovaly, opakují a opakovat budou. Pořád dokola to samé. Praděd, když byl mladý, vyjel sám na voze proti čtyřem strašlivým lumpům, kteří zabíjeli, loupili a nakonec všechno zapálili. Praděd je přemohl všechny naráz a krajina si odechla. Takových zkazek je mnoho. Vždycky to jsou Atreisové nebo jejich nejbližší příbuzní. Když bojovali, to přímo bojovali samotní bohové. I potulní pěvci, kteří se objevují ve dvorcích, vždycky zpívají a přednáší o slavných hrdinech, o jejich činech. A nejednou ho překvapilo, ale už si dávno zvykl, že pěvci mezi hrdinské ctnosti počítají i schopnosti zpívat, tančit, pořádat hostiny. Ale hlavně se hovoří o hrdinech v boji. Proto mají dvorce slabé hradby, protože mají své

hrdiny. Ty, o kterých se hovoří, ale i ty, kteří jsou schopni se proslavit, když nastane potřeba. A proto namísto hradeb spíše jen ohrady, někdy jenom proto, aby kozy nespásaly trávy ze střech a slepice se nerozutekly někam hodně daleko. To v Molbeře je to jiné. Úplně jiné. To jsou skutečné hradby. A bojuje se opravdu. A kdo ví, jestli z toho vzejdou nějaké zkazky. Vždyť tady nebojují žádní hrdinové z předních rodin. Takoví jsou dobře ukryti nahoře, v bezpečí, pořádají pro sebe hostiny, pro ty nejvýznamnější. A namísto nich? Na hradbách umírají obyčejní pastevcí, zemědělci, řemeslníci. Muži i ženy. A zatím to vypadá, že jediným skutečným hrdinou je tam on, Gudmegis sun Bergh. Opravdu to tak vypadá. Prozatím.

Až před západem slunce se v dálce strhl pokřik. I krávy nablízku se rozbučely ještě víc. Ozbrojenci vstávali, někteří naskákali na vozy, jiní se dali do běhu. Gudmegis se sourozenci počkali, až k nim přijel jeden z vozů a zastavil. Vhodil do korby těžkou palici a natlačili se do malého prostoru. Vozataj v kožené haleně a kožené přilbě pohnal koně. Měli se co držet. Vždyť sjížděli ze svahu po hlíně místy značně rozryté. Sotva dorazili k ohrožené hradbě, strhl se pokřik na jiném, vzdáleném místě. Muži na hradbách jim ukazovali, kam mají jet. Vozataj tedy přiměl koně, aby obrátili. S ním se obracely další vozy se spřeženími, rozběhli se tam i ozbrojení muži i ženy.

Gudmegis se držel, jak jen mohl. Kolem hrudi ho pevně svírala Dukana. Cítil její tělo, vnímal však nikoliv její něhu, nýbrž zvláštní žár, který z ní vycházel. Zvláštní horkost, jako by v ní hořel plamen a ohříval i vzduch všude kolem ní. Zdálo se mu, že něco do něho vchází, nějaká zvláštní síla. Už se nemusel tolik snažit, aby nespádl. Snadno se udržel, přestože vůz na hrbolech naskakoval. A udržel i Dukanu. Dokonce se ho teď už držel i Burkis, jak si stačil všimnout. Chvílemi se o něho opíral i vozataj. A on se cítil jistě a nesmírně silný a síla v něm rostla, jak to už zažil několikrát. Ještě se ohlédl k obloze. Nesmírný jas mu zalil oči. Cítil, jak roste.

Vůz zastavil a vedle nich zastavily i další vozy. Z nich seskákali muži a ženy. Daleko vzadu se blížil houf mužů a žen. A na hradbě do sebe bušili obránci, sestupující a padající dovnitř, a útočníci, jichž na hradbě viditelně přibývalo. Gudmegis si jenom stačil uvědomit, že ti, co útočí, určitě nejsou Skendové. Spíše mu připadali hodně povědomí.

Muži, co seskočili z vozů. Drali se nahoru. Někteří úspěšně. Několik jich však spadlo. Po úderech a bodnutích.

Gudmegis sebral ze dna korby palici, vůbec mu nepřípadala těžká. Naopak. Ohnal se, až zasvištěla. Znovu a znovu. Dukana s Burkisem se hbitě skouleli na polehlou trávu, aby je nezasáhl. Seskočil z vozu a vykročil k hradbě, následovaný oběma sourozenci. Náhle zazněl nesmírný řev. Přesně takový, jaký už znal. Posedlo ho nutkání odpovědět. Nadechl se, až mu málem pukla hrud'. A zařval, jak nejmocněji mu to šlo. Muselo to zaznít až tak příšerně, že všichni na hradbě s sebou trhli a na okamžik znehybněli.

Vykročil a stoupal nahoru po schodech. Neviděl kolem sebe žádné podrobnosti. Všechno jenom nějak matně. Skoro jako v mlze. Nebo spíše v dýmu. Před očima mu vzplanul oheň. Takový zvláštní, jaký se jen tak nevidí.

Kdosi nad ním napřáhl ruku s oštěpem, avšak nebodl. Palice zasvištěla a přerazila mu nohy v kolenou. Jen to zapraštělo! Další rána opovážlivci rozdrtila hlavu, až celý znehybněl na schodech. Ještě si Gudmegis všimnul, že Dukana si k ubitému dřepa a prošacovala ho. Hbitě mu sebrala nějaké drobnosti, které si nastrkala do váčku pod zástěrou.

Ohlédl se nahoru. Viděl spíše záda a to, jak někteří seskakují na druhou stranu. A jiní po něm zírají dolů. Nejvíc ze všech trojice mužů, spíše ještě mladíků. Připadali mu povědomí. Přestal kolem sebe mlátit. Zahleděl se do jejich tváří. Oheň před očima spolu s dýmem se pozvolna rozplývaly. Viděl stále zřetelněji. I ty, co kvapem seskakují, aby zmizeli. Ale i ty, kteří na něho zírají. A tehdy je poznal. Hlavně Rivakise. Byl to skutečně on. Ten, který vedl vojky. Ten, jemuž on dal slib. Že svoji zbraň ukořistí v boji. A ti dva po jeho bocích, Rivakisovi nejvěrnější. Bez nich se skoro nikdy neukazoval. Vždycky je viděl aspoň poblíž.

Ti tři vůbec nečekali, až k nim dorazí. Jeden po druhém seskákali. Ještě zahlédl jejich záda. A když pak vyšel až na hradbu, viděl je prchat s mnohými dalšími, než zmizeli v křovinách.

Jak to, že pomáhají Skendům? Zůstal z toho celý zkoprnělý. Vždyť Lemote Alkonis vyzýval vojky, aby šli na pomoc Molbeře. Poslal svého dhurgise. Ale to už se přece dozvěděl v Molbeře. Že Velký Megh, Lemote Alkonis, je věrným spojencem Skendů. A nejspíš proto ho poslal do Molbery. Aby ho tam zabili. Anebo mu připravili příšerný osud otroka. Jinak si to všechno vysvětlit nemůže.

25.

- *Tekas-Gudmegis* -

„Gudmegisi, určitě jsi je poznal?“ přivinula se k němu Dukana a opět ho její tělo hrálo, ale jinak než předtím. Přikývl mlčky a znovu se pohroužil do sebe. Kdyby jenom věděl, co zrovna neví. Dukana se k němu tulila a Burkis mlčky zíral někam do tmy.

Seděli kolem ohně s jinými muži a ženami. Skromné plamínky, živené suchým dobytčím trusem, tepla příliš nedávaly, jen trochu světla. Už se zdálo, že noc projde v klidu, jako ty předešlé, když se u vzdálenějšího kouta něco rozsvítilo a rozlehl se křik několika mužů a žen. Vzápětí se k nebi vznesla rojnice malých světýlek, které pak shora padaly na hradby a těsně za ně. Naštěstí se nic většího nevzňalo.

Muži a ženy posbírali zbraně a hnali se k ohrožené hradbě. Museli přitom obíhat kolem stád, což je všechny zdržovalo. Když už se blížili k ohrožené hradbě, strhl se křik přesně na značně vzdáleném místě. I tam se k temnému nebi vznesly ohníčky a dopadaly na hradbu a těsně za ni. Ani tam nic nehořelo.

Rozběhnutý houf se zmateně zastavoval. Avšak ozvaly se různé hlasy a houf se rozdělil. Gudmegis, Dukana a Burkis běželi společně původním směrem. Když se pak určení a udýchaní dopotáceli k hradbám, ti nahoře jim ukazovali, že se nic neděje. A Dukana, která všechno dobře slyšela a ještě se kdekoho ptala, pak řekla: „To se jenom Skendové přiblížili na koních, poslali na nás oheň a zase zmizeli.“

Se stejnou zprávou přišli i z protější hradby. Žádný útok se nekonal. Avšak stejná situace se v průběhu noci opakovala ještě čtyřikrát. A už nešlo jen o Skendy. Ani o zapálené šípy. Spíše potom létaly kameny a koule z vypálené hlíny, vystřelované z praků. Šípy ani neměly kovové hroty. A pár oštěpů, co přilétly, jen zahrocené hole a některé ještě k tomu křivé, spíše jen klacky. Zkrátka to vypadalo, že nepřátelé se rozhodli nedopřát obráncům žádný souvislý spánek. Zatím se všechny útoky odbývaly za denního světla, od

ranního rozbřesku do západu slunce. Což se zrovna tu noc změnilo. Proč taková změna, nikdo v Molbeře nevěděl. Dokonce i sám Velký vůdce se divil. Avšak on se divil od samého začátku právě tomu, že nepřátelé útočili jenom za světla. Vždyť on sám mnohokrát předtím, při svých výbojích a trestání povstalců, využíval záštitu noci a nikdy nelitoval. Nabízelo se vysvětlení, že Skendové se bojí tmy stejně jako mrtvých, bouřky a blesku, anebo hor a kopců. Noční útoky, spíše však jenom náznaky útoků, každopádně musely znamenat jediné. A to, že se v táboře Skendů něco změnilo.

Také Gudmegisovi se zdá, že se tam něco změnilo. Vždyť sám na vlastní oči uviděl Rivakise a nejenom jeho. Skendům beztak dorazily posily. Zatímco Molberští dosud čekají marně. A vtom ho posedla myšlenka, nesmírně skličující. Co když právě posily, původně určené pro záchranu Molbery, ve skutečnosti přicházejí bojovat za Skendy?

26.

- Krogala -

Mezi zraněnými, které naložili do vozů a odváželi do rodné stepi, zahlédla i bojovnici Skavu s ovázanou hlavou. Ani jít sama nedokázala, museli ji podpírat a na vůz vysadit. Krogala se sice za ní chtěla rozběhnout, ale zůstala mezi stany. Moc si přála, aby se Skava uzdravila co nejdřív. Myslela na ni i na svatou Alchavtlu. I když vozy, provázené jezdci, až dávno zmizely někde za kopci.

Toho dne do tábora dorazil další silný průvod spojenců. Krogale neušlo, že příchozí se velmi dobře znali s mladíky, kteří se zúčastnili posledního neúspěšného útoku. Její pozornost upoutal především muž v nádherné blýskavé zbroji, který přijel na dvoukolém voze, taženém bílými hřebci. Jeho plášť oslňoval jasně rudou barvou, pancíř a přilba svítily zlatě, skoro jako samotné slunce.

Vůdce nových posil brzy zamířil přímo ke stanům Pána zástupů a stád, který ho přijal kupodivu až nadmíru přátelsky. Kdyby na sobě neměl zbroj a šat významného muže ze západu, určitě by si myslela, že jde o Skenda. A ještě k tomu hodně blízkého příbuzného Pána zástupů a stád. Nějaká ne příliš patrná podoba mezi nimi snad mohla být. Avšak jde jen o její pouhé zdání. Jen o první dojem. Ti dva přece nemohou mít společnou krev. Jeden se narodil ve stepi, druhý kdoví kde. Vždyť už nejednou viděla, že lidé jsou si podobní, přestože nemají a nikdy ani nemohli mít společné předky. Ani společnou krajinu, ze které by vzešli.

Přesto jí připadalo, že ti dva se velmi dobře znají. Jako by se opravdu už někdy sešli. Třeba už mnohokrát. Kdekdo sice tvrdí, že Velký vůdce dosud nikdy nevyjel ze stepi. Tak tedy ten neznámý velmož za ním určitě někdy přijel. Zřejmě nejednou. Není důležité, že ona sama o jejich návštěvách nic neví, ani o nich neslyšela. Možná by se někdy zmínil otec, ale třeba to pro něho nic neznamenalo, proto nikdy nic neřekl.

Všichni nejproslulejší Skendové, i nejvýznamnější spojenci, se začali scházet do velkého stanu Pána zástupů a stád. Brzy nato začalo velké rokování, na jehož výsledky čekaly početné zástupy Skendů, mezi nimi i Krogala. Strídavě seděla na kobylice, anebo s ní odjela stranou od zástupu, kde postávala či obcházela v její blízkosti a poplácávala a hladila ji po hlavě, po šíji i po hřbetu.

Když pak všichni nejmocnější vyšli před velký stan, dalo se snadno poznat, že vůdcové předstoupili před zástupy s něčím novým.

A také se to hned potvrdilo. Otec Konugu Arvis přišel ke svým lidem a jednomu po druhém něco vysvětloval. Dostal se i ke Krogale a pronesl poněkud neklidněji, než by od něho zrovna čekala: „Zítřejší půjdeme do útoku. Úplně vpředu. Společně s novými spojenci. A ty půjdeš také.“

Nevěděla, jak se zatvářit: „Úplně vpředu? My?“

„Jako první,“ opáčil otec. „Je to pro nás ohromná čest, řekl Pán zástupů a stád.“

Ohlédla se ke vzdáleným hradbám, výhrůžně se tyčícím ve svazích. Těch, co tam útočili marně, už bylo.

Obrátila se k velkému stanu. Pán zástupů na ni zíral a v jeho nehybném pohledu se nedalo rozeznat vůbec nic. Jenom jakousi neživou lhostejnost a mrazivý chlad. Zato krásná tvář v jeho blízkosti prozradila úplně vše.

Nenávistně zkřivené rty a zúžené oči do sotva rozeznatelných škvírek. Ta žížala by svojí palčivou záští sice mohla vzdáleně připomínat bohyni, ale takové přirovnání si určitě nezaslouží. Ani v nejmenším.

A okamžitě si připomněla Uladhu, další zrádkyni. Ta se jí pro jistotu ani neukazuje na oči. Moc dobře ví, co by s ní Krogala udělala. Třeba hned, po tom všem.

27.

- *Tekas-Gudmegis* -

Před svítáním obcházel u skomírajících ohňů spící bojovníky Velký vůdce v doprovodu několika velmožů. Vždy pokynul, aby spící nechali spát. Bdícím připomínal zvýšenou ostražitost. Dají se čekat útoky prudší než dosud. Zároveň připomněl, že posily už se chystají. Vpadnou Skendům do zad. Až pravá chvíle nastane, přidají se i Molberští. A kořist, která ze slavného vítězství vzejde, bude nesmírná. A on, Velký vůdce, se obzvlášť velkoryse odmění. Každému, kdo projeví statečnost a hrdinství. Ještě dodal, že očekává zajetí některé ze skendských bojovnic. Její obětování pomůže ke slavnému vítězství. Poslední vůdcova slova Dukana obzvlášť zdůraznila. Ještě je zopakovala, když chtěl Gudmegis slyšet podrobně, co Velký vůdce všechno pronesl, než odešel k dalšímu ohništi, kolem kterého leželo rovněž mnoho spáčů i bdících.

Opět se ukázalo, že Velký vůdce moc dobře ví, co říká. Sotva se první sluneční třpyt a vzápětí oslnivá záře prodraly skrz škvíry v temných mračnech, už zaznívaly rohy, polnice a bubny ze tří stran, takže v tu ránu ani nebylo možné zjistit, kterým směrem se rozběhnout. Naštěstí se našli pohotoví muži, kteří si věděli rady. Díky nim zmatky ustaly. I Gudmegis s Burkisem a Dukanou se rozběhli s houfem, ke kterému jaksi samozřejmě připadli už tím, že s těmi lidmi už dvě noci spali u stejného ohniště. Avšak sotva se rozběhli, dohnalo je koňské dvojspřeží s dvoukolým vozem. Vozataj, svalnatý muž v kožené haleně a kulaté přilbě z bronzového plechu před nimi zastavil cval koní a zamával, aby si naskočili. Což ihned učinili. Vozataj napřed ani pořádně nevěděl, kterým směrem se dát. Otáčel se tam i zpět, až najednou. Jako by zachytil přímo ze vzduchu nějaký zápach. Pobídl koně jiným směrem, než původně zamýšlel. Zrovna tam, kam se hnalo nejméně bojovníků. A opravdu se nemýlil. V místě, kam směřoval kodrcající se dvoukolák, se opravdu něco dělo. Nějak moc se to tam mlelo. Sem tam se nějaké tělo zřítilo dolů, pádem se ještě odráželo od schodů. A

zcela zřetelně přibývalo štítů všelijakých tvarů a velikostí. Blýskaly se krátké meče a sekery. Obzvláště zřetelně se rýsovaly vycpávané kabátce. Činily těla o poznání hrubší a větší. Také se ukázalo několik postav v šupinatých pancířích. To znamenalo jedině. A to, že na hradby se dostali Skendové.

Když se ohlédl, viděl, že za nimi se ženou další vozy, tažené dvojicemi koní. Nejsou tedy sami.

Vůz zastavil. Gudmegis seskočil. Za ním Burkis a Dukana. Oba sourozenci se drželi poněkud zpátky. Spíše však za ním, než vedle něho. Odhodlaně sevřel palici, jevila se mu těžká a tvrdá. Vtom ho předskočila Dukana. Ukázala někam za něho nahoru. Pochopil. Co by si bez ní počal?

Zahleděl se do rozzářených škvír mezi temnými mračny. A přišlo to na něho téměř vzápětí. Světla mu v očích přibývalo. Až ho začalo hřát napřed v hlavě a odtud se horkost doslova přelévala do hrudi, rukou a do celého trupu a pak do nohou. Pocítil nesmírnou sílu. Jako už několikrát předtím. A byl už opravdu nejvyšší čas. Nepřátelé povážlivě přečíslili obránce a v mezerách mezi nimi sestupovali i sbíhali dolů. Někteří seskakovali se srubů.

Gudmegis se ohlédl po obloze. To, na co čekal, se mu začalo ozývat. Napřed z nesmírné dálky. Blížilo se to nesmírnou rychlostí s překrutným burácením, připomínajícím hromobití. Přímo jako by se rozeřvalo samo nebe. Zhluboka se nadechl a vydal ze sebe řev, jak nejsilněji dokázal. Až se přitom celý prohnul vzad. Jeho odpověď nebi přibíhající útočníky zcela zastavila. Hleděli a naslouchali, celí vyděšení.

Zastavili se i přibíhající Molberští.

Gudmegis vykročil a další ohlušující řev se mu vydral z hrudi, až se opět prohnul.

Několik vousatých mužů v hrubých kabátcích s meči a okrouhlými proutěnými štíty se po úleku vzpamatovalo a rozběhli se k útoku.

Gudmegis zatočil palicí nad hlavou, zdála se mu lehoučká. Jako by v rukách ani nic nadržel. Vzápětí se ohnal po chlapovi, který po něm skočil. Palice dopadla, pod ní něco zaprašťelo. Letící trup změnil směr a dopad na udusaný trávník bez dalšího pohnutí. Dukana si dřepala k ležícímu tělu s připraveným nožem, ten ale nemusela použít.

Po úderu klesl další přibíhající útočník. Ještě se hýbal. Burkis se sehnul, porval ho za vousy, obnažil mu bradu a prořízl hrdlo, až se vyřinula krev.

Pod palicí zapraskaly další kosti. Nato dopadla na proutěný štít. Muž v kabátci padl nazad. Dukana mu sedla na hrud' rozkročmo a zařízla nůž do hrdla.

Ze zadu se hnali Molberští, kteří seskákali z vozů. O kus dál, za jejich zády, se blížil početný houf, aby pomohl zahnat útočníky.

Gudmegis vykročil nahoru. Točil palicí, až svištěla. Uvědomil si, že palice už nějak dlouho nepocítila žádný odpor, nedopadla na žádnou oběť. Útočníci nahoře zmateně ustupovali. Na plošině před palisádou se tlačili. Nějak jich ubývalo. Někteří dokonce seskakovali přes hradbou ven. Sem tam bylo vidět horní konce žebříků. U nich se vždy několik mužů přetlačovalo. Zřejmě kdo dřív sleze.

Z nebe k němu dolehl další vzdálený řev. Odpověděl, až se prohnul. A stoupal a všichni ti nahoře před ním prchali ještě výš. Anebo se rozestupovali a utíkali do stran. Vystoupal až na plošinu u palisády. Stála tam jediná postava. Docela útlá na to, že na sobě měla hrubý skendský kabátec s prsním šupinatým pancířem. Ani kožená přilba nezakryla, že šlo o mladou ženu. Spíše o děvče. Stála na místě bez pohnutí. Jako by pokorně očekávala svůj osud. Vůbec se nehodlala bránit. Jenom široce rozevřenýma očima zírala, jak se k ní blíží. Docela ho překvapila. A ještě víc, že se mu před očima nějak začínalo rozjasňovat. Pozvolna viděl i podrobnosti.

To je přece ona! uvědomil si. Ta dívka! Ta, co mu tolik připomněla vílu. Koupala se v potoce. Úplně nahá byla. A mluvila jeho řečí. Jeho rodnou řečí.

„Zabij ji!“ křikla mu do ucha Dukana, stojící těsně za ním. „Doraz tu mrchu!“

„Chytneme ji živou,“ vemlouval se mu z druhé strany Burkis.

Zabít? Zajmout? Velký vůdce ji chce.

Avšak on nějak nemůže.

Je to ona? Je.

Na tváři má sice nanesené pestré vzorky, ale on ji poznal.

Stála před ním s výrazem naprostého smíření.

Avšak on nedokázal zvednout palici. Ani udělat nic jiného. Zdálo se, že ze zadu ho chce někdo oběhnout, aby se na ni vrhl.

Rychle se ohlédl vpravo i vlevo. Vrhel své pohledy, což stačilo. Muži se zastavili. Nikdo se neodvážil. Všichni chápali, že ta dívka je jenom a jenom jeho. A pouze na něm záleží, co se s ní stane.

Nad palisádou se vedle ní ukázal vršek žebříku, který jí kdosi přistavil a přisunul k ní odněkud zdola. Ohlédla se dolů přes palisádu a pak zase na něho. Jako by od něho čekala, co jí dovolí.

Neřekl nic, jenom mírně kývnul hlavou.

Běž.

Pochopila. Pochopili i všichni ostatní, co byli poblíž. Nedaleko ještě zuřil boj při ústupu nepřátel, z nichž někteří ani nečekali, až se dostanou k žebříkům, a seskakovali z hradeb. Riskovali, že si zlámou hnáty, raději, než by padli pod zbraněmi.

Dívka se hodně rozpačitě usmála, vyhoupla se na vrch palisády a sestupovala po žebříku. Ještě uviděl její oči, než se mu ztratila z dohledu.

„Neměl jsi ji nechat!“ durdila se Dukana a Burkis jí přizvukoval: „Velký vůdce ti neodpustí!“

Ale to mu vůbec nevadilo. Přistoupil k hradbě a sledoval, jak dívka ještě hledí k němu, zatímco kolem ní utíkají muži a za nimi létají z hradeb šípy a oštěpy. I kameny z praků. Je nádherná, pomyslel si. Přivřel oči a představil si ji v potoce nahou. Utíkající s hadry v náruči. Její zadek a nad ním bederní šňůra s trásněmi, které vůbec nic nezakryly. Naopak.

„Tak snad ji trefí nějaký šíp!“ pronesla Dukana už odevzdaně.

Ale vtom Gudmegise někdo odstrčil. Hodně prudce, až se neudržel okraje hradby a spadl na prkna s udusanou hlínou. Palice mu odletěla někam dozadu. Něco zasvištělo ve vzduchu povážlivě blízko. Gudmegis vztekle vyskočil. A chtěl se vrhnout na toho opovážlivce. Avšak strnul. Na jeho místě stál Burkis a v jeho hrudi vězel oštěp. Nedlouhý, avšak pestře malovaný. Gudmegisovi byly tyto barvy a vzorky hodně povědomé. A kdyby tam pořád stál, oštěp by se určitě vřízl do něho. Takže Burkis ho zachránil. A sebe obětoval.

Burkis padl na kolena a chytil násadu oštěpu. Nevytrhl ji. Tolik síly už neměl.

Dukana ani nedokázala cokoliv říct. Zakousla se do prstů a zavřískala a pištěla a dupala přitom do udusané hlíny.

Burkisovi se vyřinula krev nejenom z rány, ale i z úst. Usmíval se, ale jen velmi krátce. Než mu tvář strnula a on se sesul na pravý bok.

Gudmegis ten oštěp opravdu poznal. To, jak byl pomalovaný.

Začal se rozhlížet přes hradbu po prchajících nepřátelích. Předtím hleděl jenom na tu dívku. Teď ale rozeznal i několik dalších postav. Docela

nedaleko přijížděla hrstka jezdců, kteří se ohlíželi k hradbám. A byli mu hodně povědomí. Několik jich poznal.

Rivakis! Vůdce vojků.

A jeho druhové z lesní osady.

Přijíždějí a míjejí se s utíkajícími. Tři jezdci a čtyři koně.

Pro koho mají toho koně?

Pozorně se zahleděl na muže, který neutíkal a stál docela nedaleko. Zřejmě mu jeho vlastní hrdost nedovolila utíkat po svých.

Rudý plášť, zlatý pancíř a zlatá přilba.

Sám Lemote Alkonis! Velký Megh.

Takže to on hodil oštěpem. To on zabil Burkise. Ale za cíl si vybral jeho, Gudmegise.

Trojice jezdců zarazila cval u Lemote Alkonise, ten se vyšvihl na volného koně a všichni čtyři pak ujížděli. Předháněli přitom prchající pěšáky. Šípy, které k nim dolétaly, mýjely cíle jako začarované.

28.

- Krogala -

Vůbec nemohla uvěřit, jak se všechno seběhlo. Jenom stále měla před očima jeho tvář. Byl to on. Mladík z jejích snů. Ze snů, které se jí zdály už nesmírně dávno. Vždycky toužila uvidět ho doopravdy. V tomto světě. Nejenom někde v neznámu.

Ušetřil ji. Stejně ani nevěřila, že ji udeří svojí strašlivou zbraní. Neudeřil. Naopak. Zklidněl a najednou na ni hleděl úplně jinak. Už ne strašlivý nepřítel. Už někdo hodně blízký. A všude kolem zuřil boj. Jenom mezi nimi to bylo jiné. Hodně jiné. Zuřivost ho přešla. Tvář se mu proměnila. Byl to sice stále on, ale najednou jí připadal nesmírně blízký. Ještě bližší, než ten ze snů. Než ten u potoka.

Je vůbec něco takového možné?

Přímo v boji?

Vždyť ani nevyzvala svoji bohyni. Ani žádnou jinou moc. Spolehla se na sebe. A na něho.

Když slezla po nastaveném žebříku a utíkala pryč, ještě se zastavila, aby se po něm ohlédla. Všimla si, že přijel dvoukolý vůz mladého vůdce, který snad den předtím dorazil s novými posilami od západu. Ještě viděla, jak mrštil pestrý oštěp. Určitě chtěl zasáhnout mladíka z jejích snů. Ale nezasáhl. Oštěp skolil někoho jiného.

A pak? Následoval úprk od hradeb. Všichni utíkali. Sem tam za nimi ještě něco dolétlo. Nějaký šíp, kámen. Hlavně slyšela, jak doléhaly nadávky a smích.

Ležela potom schoulená v matčině stanu. Ani se nesvlékla, ani nepřikryla. Slyšela, že venku před stanem hovořilo několik mužů a žen. Pak jenom otec s matkou. Nakonec oba za ní přišli. Otec se jí zeptal: „Ty víš, kdo to byl? Znáš ho?“

Odpoovídala, aniž otevřela oči: „Viděla jsem ho jednou v životě. A mnohokrát ve snech.“

Oba odešli a opět zůstala sama. Jenom sem tam k ní do stanu dolehla slova, která svědčila o tom, že se mluví právě o ní.

Jak to, že ji nezabil?

Nemohli se znát.

Očarovala ho. Ale jak?

To by ráda věděla i ona sama. Asi jí pomohla bohyně. Jinak si to nemůže vysvětlit.

29.

- vyprávěč -

Sotva Selis Godchalis z dálky zahlédl přicházejícího Mendhise Deruchise, chvatně opustil hosty, se kterými postával před jeskyní. Pospíchal mu naproti.

„Je to on!“ zvolal hodně hlasitě. „Hrdina!“

Mendhis Deruchis tušil, že jde o dobrou zprávu. Nicméně mu jenom něco naznačili kováři, kteří projížděli kolem dvorce. Žádné podrobnosti od nich neslyšel. To právě se hodlal dozvědět. Proto přispěchal, jak jen mohl.

„Chci vědět všechno, Selisi,“ zvedl Mendhis berlu k pozdravu. „Co všechno o něm víš?“

„Sice nikdo přesně neřekne, jestli je to on,“ poněkud mírnil nadšení Selis Godchalis. „Ale já si myslím, že to nikdo jiný být nemůže.“

„Mluv rychle, dokud jsme sami,“ ohlédl se Mendhis.

„Mladý bojovník, který přišel do Molbery ze západu,“ začal Selis Godchalis chvatně, „a jeho síla je ze slunce a z ohně. Nikdo neviděl ani neslyšel takovou zuřivost, jaká ho ovládá. Rozbívá hlavy palicí a nepřátelé utíkají už před jeho křikem. Říkají, že kdyby tam nebyl on, Molbera by už padla.“

„Selisi Godchalisi, jsem ti hodně vděčný. Za to, co mi sděluješ. Já vím, že on je pořád naživu. To je ale jediné, co vím bezpečně. Také o něm hovořím s bohy a dělám, co můžu, abych ho podpořil.“

„To vím, Medhisi Deruchisi. Víím, že za ním stojíš a žádáš nejvyšší mocnosti v jeho prospěch. Ale také víme, že do takovéto války se míchají všelijaké mocnosti. I takové, které neznáme. Ani o nich nemáme ponětí. Proto se raději smířme s tím, že se nám nevrátí.“

Avšak Mendhis Deruchis nesouhlasně kývnul rukou.

„Já vím, Selisi. Já moc dobře vím, že tak to může být. Ale také vím, že tak to být vůbec nemusí.“

„Vyhlédneme si někoho dalšího,“ Selis Godchalis mhouřil oči, neboť věděl, že jeho slova se Mendhisovi líbit nebudou. „Naše krajina zrodila hodně mladých mužů.“

„Ale on se nám vrátí,“ namítl Mendhis. „Vždyť ho nemůžeš jen tak zaměnit, víš přece.“

„Vím, dobře to vím,“ Selis Godchalis se zahleděl někam nad Mendhisovým pravým ramenem.

„Ale ještě jsme neudělali všechno, co lze. Doba ještě neuzrála.“

Teď už Mendhis přikývl. Budoucnost celé krajiny přece nemůže stát na jednom jediném člověku. Ovšem pokud se hrdina vrátí zpátky, bude dobře. Pokud se vrátí.

Oba přece vědí o velkých tajemstvích z prastarých dob.

30.

- *Tekas-Gudmegis* -

Dukana mu připadala, jako by ze značné části sama zemřela. Natrhla si halenu, rozpustila vlasy a tvář si potřela hlínou. Seděla vedle svého mrtvého bratra, nakláněla se nad ním a chvílemi kvílela, až srdce svíralo. Gudmegis dobře věděl, jak ti dva na sobě lpěli. Teď to viděl na ní ještě zřetelněji.

Jeho samého Burkisova smrt také zasáhla. Vždyť ho zachránil. Odstrčil ho, když viděl, že na něho míří vržený oštěp, sám se mu ale vyhnout nedokázal. Nastavil sám sebe. Obětoval vlastní život, aby Gudmegis mohl žít. Vždycky předtím se zdálo, že se za jeho tělem ukrývá jako za štítem. Teď se ukázalo, jak Burkis ve skutečnosti uvažoval.

Gudmegis si všimnul, že u ohniště stále zůstávali jen oni tři a ostatní se od nich drželi v patričné vzdálenosti. Dokonce se objevil i sám Velký vůdce s několika velmoži. Ani jeden z nich se nepřiblížil. Jenom spolu navzájem o něčem hovořili. Přitom si prohlíželi oštěp Lemote Alkonise, jehož malované znaky podle všeho moc dobře znali. Oštěp šel z ruky do ruky, dokud jej jeden z velmožů nezarazil do země. Jejich slova k němu doléhala, avšak nerozuměl jim. Zato moc dobře rozuměl jejich gestům a posuňkům. Proto ho ani nepřekvapilo, že se vedle nich postavilo pět mužů s luky, připravenými ke střelbě. Hovořili o něm. O Gudmegisovi. I o tom, že právě jeho chtěl Lemote Alkonis zabít. Nejspíš pochybovali o tom, co řekl, když přišel do Molbery. Že ho poslal sám Velký Megh, Lemote Alkonis, který zrovna bojuje na straně nepřítelů. A proti tomu zase Gudmegis projevil nesmírné hrdinství v boji. Několikrát zasáhl velmi příznivě. Ale jak to bude dál? Co v něm převládne? Původní Tekas, anebo nynější Gudmegis? A co vlastně mělo znamenat, že nechal uniknout tu skendskou holku? Přesto, že Velký vůdce všem rozkázal, aby některou z bojovnic zajali živou nebo mrtvou.

Vlastně jejich rokování pochopil jako nějaký soud. A pokud by převládly pochyby, pak těch pět lučištníků snadno vykoná ortel přímo na místě. Proti

střelám nic nezmůže. Velký vůdce s velmoži nakonec odešli, z pěti lučištníků zůstali poblíž už jenom dva a vůbec se mu nezdálo, že by chtěli střílet.

On tu bojovníci nemohl zabít. Ani zajmout. Kolem ní jako by něco bylo, něco se vznášelo, co ani nešlo vidět. A on si to uvědomuje až teď, s odstupem. Určitě to souvisí s tím, že bojuje pod nějakým vlivem. On možná ani nikoho nezabíjí. To skrz něho někdo si vybírá oběti. A ona vybrána neměla být. Jako by se někde nedaleko, nebo až kdesi v nebi, dohodli bohové mezi sebou a on podle toho jednal. Jestli to tak je, není si jistý. Jenom mu to nějak tak připadá. Za tou skendskou vílou asi stojí velká moc a síla. Což se třeba o Dukanině bratříčkovi říct nedá. Žel.

Několik mužů přišlo s nosítky. Naložili mrtvého Burkise a odnášeli ho společně s dalšími mrtvými. Dukana je následovala. Ani se po Gudmegisovi neohlédla. Jako by tam ani nebyl. Zůstal úplně sám. Nevrátila se ani večer. Nejspíš doprovázela bratříčka ven za hradby. Na místo, kam Molberští odnášeli mrtvé. Pokud odešla, pomyslel si, pak raději ať už se nevrátí. Ať jde raději domů. I když na druhé straně. Tam jí hrozí nebezpečí. A on? Moc rád by ji měl u sebe. Oba sourozence by rád měl u sebe. Dvojčata. Zvykl si na ně. Bez nich se tam s nikým ani pořádně nedomluví.

31.

- *Tekas-Gudmegis* -

Dva lučištníci ho měli stále na očích. Když se jeden z nich vzdálil, druhý se jevil vždy ostražitěji. Zůstával u vyhaslého ohniště, kde k němu nikdo nepřicházel. Kromě dětí, které mu jenom přinášely něco k jídlu a vodu k pití. Sám odcházel, jen když ho nutila tělesná potřeba. Pak se pokaždé hned vrátil zpátky. Ani do boje ho nikdo nevolal, nepřátelé toho dne zaútočili dvakrát. Jenom seděl na polehlé trávě a sledoval, jak se na hradbách perou, přetlačují, bodají a mlátí, než dorazily posily, což útočníky přimělo, že z hradeb urychleně zmizeli.

Když se v noci choulil sám u vyhaslého ohniště, náhle procitl. Oproti obloze viděl, že kolem něho procházely hloučky mužů. Ti dva lučištníci však stále zůstávali poblíž. Hloučky mířily nahoru k vnitřní bráně. Jeho si nikdo z nich nevšiml. Dokonce ho někdo překročil. Jako nějakou překážku. Jiný málem šlápl na jeho palici.

Nechápal, co se děje. Jemu nikdo nic ani nenaznačil. Zůstal na místě a snažil se usnout, což se mu nakonec podařilo.

Před rozbřeskem ho probudily halasné výkřiky a smích množství lidí, kteří se blížili od dolní brány. Také oba lučištníci se řehtali a mávali do dálky svými luky. Gudmegis pochopil, že Molberští v noci podnikli výpad, který se jim nadmíru vydařil.

Brzy vzplály ohně a kolem nich se muži a ženy smáli a objímali. Viděl, jak je ozařují plameny. Pozoroval i jejich míhající se stíny. Akorát nerozuměl, co vykřikují. Jenom se domýšlel. Jejich gesta a posuňky vyjadřovaly radost a naději.

V poledne za ním přišla Dukana. Až se vyděsil, když viděl na její tváři úsměv. Nedalo se hovořit o šťastném úsměvu. Spíše se usmívala a plakala zároveň. Natolik ji Gudmegis znal, že její úsměv se mu jevil naprosto nepatřičný. Ji také hlídali. Ke dvěma lučištníkům se postavily tři ženy. Jedna hodně stará, jedna dost mladá a třetí dospělá žena. Všechny tři měly za

širokými pásy zastrčeny zahnuté nože. Dvě z nich přes plece luky a na zádech kožené toulce s opeřenými šípy. Daly se do hovoru s oběma lučištníky a po očku, jen tak, sledovaly Dukanu s Gudmegisem. Molberští tedy na oba pohlížejí skoro jako na zajatce. Jako by jim přestali věřit. V tu chvíli však Gudmegis ještě nevěděl, co dalšího se za tou změnou skrývá.

Posadila se na ušlapanou trávu naproti němu. Avšak ve vzdálenosti, kdy na sebe nemohli dosáhnout. Raději se jí na nic nezeptal, třebaže si velmi přivykl na její doteky a horkost těla.

„Gudmegisi, můj hrdino! Dnes po setmění odejdu za Burkisem a přivedu ho sem do Molbery,” pronesla značně nejistě a sklíčeně.

Až ho to bodlo.

„Dukano, to není z tvé hlavy. Čím ti pohrozili? Co s tebou udělali?”

„Stanu se tělem slavné Molbery. A zatímco normální lidé se rodí, aby umírali, já budu žít věčně. Vždyť Molbera tady bude stát celé nekonečné věky věků. Ve velikosti a slávě.”

Nebylo těžké pochopit. Tolik Molberských zahynulo v boji a na následky zranění. Zachovali se přitom hrdinsky. Avšak žádný z nich nebyl hodný až takové pocty. Jejich těla leží na poli mlčení a čekají na svoji tryznu. Zato ona. Přestane být pouhým člověkem. Ztratí své tělo, aby se stala tělem ohromného hradiště. Splyne s touto zemí. S hradbami. S domy. S veškerými věcmi, které zde jsou a budou. Kdyby dále žila jako lidská žena, nejspíš by ji nic výjimečného nepotkalo. Tam, kde se narodila, se stejně vrátit nemůže. Avšak přece mu na tom něco vadí.

„Dukano, ty to opravdu chceš?“ smutek mu stáhl hrdlo, že to skoro ani nedokázal říct.

„Chci to, Gudmegisi, Tekasi, můj hrdino,“ její úsměv se mu jevil jako vynucený. „Chci, aby můj bratříček žil ve mně navždy. Jako já budu žít navždy. A také ty, Gudmegisi, můj hrdino. Až Velký vůdce slavně zvítězí, pak neodcházej. Žij tady se mnou až do svých posledních dní. Budeš ve mně a já budu s tebou. Tak nás nic nerozdělí. To mi musíš slíbit.“

Zaváhal. Jak může něco takového slíbit? Vždyť Molberští ho drží jako zajatce. Zřejmě přestal pro ně být hrdinou. Nikdo mu neřekne, co s ním Velký vůdce zamýšlí. Ale kam by šel? Pokud Velký Megh, Lemote Alkonis, stojí na straně nepřátel, pak on se domů vrátit nemůže. Patří sem, do Molbery. Bojoval za Molberu, zabíjel nepřátele. Jedl a pil společně s Velkým

vůdcem a jinými zdejšími vůdci. On patří sem. Molbera je jeho přítomnost. Také budoucnost. Pokud ovšem nějaká bude.

„Slibuji,“ přikývl a šlo mu to hodně ztuhá.

Vděčně se usmála. Její úsměv postrádal obvyklou jiskru.

„Moc ráda bych tě objala, ale nesmím,“ přešla z úsměvu k pláči a zakryla si dlaněmi tvář.

Její tři strážkyně se postavily nad ní. Čas na rozloučení vypršel.

32.

- Krogala -

Probudila se za tmy a vyděsila se. Co je to za podivný hřmot? A ten křik? Jako hromy z nebe. Jako vřískot mučených a dobíjených.

Odkopala příkrývku, vyskočila nahá. Ani na sebe nestačila nic natáhnout. Vyhlédla ze stanu. Před ní stála matka, také nahá. Ještě se nestačila obléci. Zírala na tu hrůzu, která se blížila. Okraj tábora se doslova topil v ohni. Stany hořely. Lidé zděšeně pobíhali jako zmatené stíny mrtvých.

Snažila se rozeznat, kdo je kdo. Naštěstí viděla jen samé Skendy a žádné nepřátele.

Před stanem zastavil jezdec. Poznala otce.

„Ty se schovej!“ houkl na matku. „A ty, Krogalo, pojeděš se mnou.“

„Co to je?“ vypískla Krogala.

„Zaútočili! Z Molbery vpadli sem! Do tábora! Vzali nějaký dobytek. Zbytek rozehnali.“

Snažil se krátce objasnit, co se děje. A hned nato popohnal koně směrem k ohňům a zděšeně pobíhajícím stínům.

Krogala se hbitě oblékla. Natáhla na sebe nohavice, oblékla kabátec. Nasadila přilbu. Zapnula pás, posbírala zbraně a vyběhla ke kobylce, která ji už zděšeně vyhlížela a ani se nevzpínala.

Za otcem se sjížděli jeho muži, čekalo tam už i několik žen. Otcovy pokyny zněly rázně a měly smysl. Ostatně jako odjakživa všechno, co kdy udělal či rozhodl.

Z tábora vyjeli v několika skupinkách, ona se samozřejmě držela v blízkosti otce.

Za jízdy se ohlížela k Molbeře. Poblíž hradeb svítily pochodně a viděla, jak houf bojovníků žene dobytek do otevřené brány. Sem tam některý z nich klesne, zasažený šípem, vystřeleným odněkud ze tmy. Namísto něho však se vždy postaví někdo další.

Takže Molberští zaútočili!

Odvážili se poprvé.

A s úspěchem.

Ukořistili stádo dobytka, ostatní zvířata z ohrad rozehnali. Svoji kořist zrovna zahánějí bránou mezi hradby. Zuřiví Skendové jsou schopni po nich akorát z dálky střílet. Avšak, jak se zdá, ani ta střelba není účinná.

Ale to už se musela věnovat jízdě za otcem.

Za tmy příliš mnoho zvířat nepochytali. V poledne už byli úspěšnější. Také otec vyhlížel o poznání klidněji. Jenom slyšela, jak pořád nadává, jak je vůbec možné, že se něco takového stalo. Že nepřátelé pronikli až do tábora. A k tomu ještě odešli s kořistí.

Zděsila se, když si uvědomila, jak takový noční výpad zoufalých obránců mohl dopadnout. V Molbeře je jistě mnohem víc bojovníků, než kolik čítal ten houf, který viděla. Kdyby zaútočili ve větší síle, to by Skendové asi neztratili jenom část dobytčího stáda.

Takové myšlenky se jí držely po celou dobu, než se otcovi muži vypravili zpět s pochytaným dobyt看kem.

A když se všichni vraceli, vůbec si nevšimla žádných spálených stanů. Na kraji tábora stály úplně jiné. Nesmírně pestré a jiné, než stany Skendů. A stálo jich tam nesmírně mnoho.

33.

- *Tekas-Gudmegis* -

Po setmění se připojil k těm, kteří vstali od ohnišť a vydali se nahoru k vnitřní bráně. Jejich kroky vedly ke svatému místu na zastřešené plošině, kdysi dávno vytesané ve skalnatém podloží. Prostor náležitě osvětlovaly planoucí hranice i pochodně v rukách lidí. Oba lučištníci ho následovali, nepouštěli ho z dohledu, třebaže mu v ničem nebránili.

Na svatém místě i v jeho okolí, mezi dlouhými domy, se shromáždilo mnoho lidí, mužů i žen, bylo vidět i děti. Svatí muži pronášeli proslovy mezi trojicí planoucích ohnišť. Zazpíval sbor žen, zatímco tři svaté ženy v dlouhých bílých rízách a s rozpuštěnými vlasy pozvedaly paže s dlaněmi otevřenými k nebi. Zněly i strunné nástroje i píšťaly. Gudmegis sice nerozuměl slovům, avšak chápal, co mohlo být obsahem. Stále však čekal, až uvidí Dukanu a zároveň se té chvíle děsil. Kdyby bylo na jeho rozhodnutí, chtěl by ji mít u sebe takovou, jakou ji znal. Aby se navzájem dotýkali jako dosud, ale ještě raději by ji zažil, jak si to mnohokrát představoval. Od té chvíle, co se poznali a pochopili, že jsou si blízcí. Jenomže to, co si oba tolik přáli, po čem tak toužili, nezkusili ani jednou. Napřed jim zabránily její dny měsíční krve, potom válka. Vždyť i ona bojovala, takže oba museli dodržovat, co bylo třeba. Tak to přece bývá odjakživa zvykem všude.

Mezi svaté muže předstoupil sám Velký vůdce. Jeho šat zářil zlatými a stříbrnými výšivkami, což v záři ohňů vyhlíželo obzvlášť velkolepě. Hovořil plamennými slovy. Podle toho, jak jeho řeč zněla, určitě nepochyboval o velkolepém vítězství. Muži a ženy nadšeně vykřikovali a skandovali pokaždé, když na chvíli ztichl, aby se nadechl a připravil si další slova.

Potom Velký vůdce někam odešel. Přivedli Dukanu, celou v bílém. Hezky načesanou s květy ve vlasech. Vyhlížela úchvatně, skoro jako zářící. Avšak moc dobře viděl, jak je nejistá, chvílemi se usmívala, chvílemi se jí zmocňoval pláč, a hlavně se pořád ohlížela po lidech v davu. Až dokud mezi

nimi nespatriřla jeho. Tehdy se pokusila o úsměv, který jí moc nešel. Jejich oči se střetávaly stále častěji a úporněji. Zjevně z jeho pohledu získávala aspoň trošku síly a aspoň trošičku sebevědomí. Kdo ví, jestli Dukana tomu všemu věří, zapochyboval během krátké chvíle nejdnou. Ale asi ano, když za ním přišla a řekla mu, co řekla.

Svatí muži v temných pláštích s kapucemi připoutali Dukanu ke sloupu. Pokud mohla, stále ulpívala očima na něm. Ke sloupu jí uvázali ruce i nohy. Také pás, ale i krk, takže se nemohla hýbat. Ale ona se nehýbala. Jenom hleděla ke Gudmegisovi. Už ani nepoznal, zda se dívá přímo na něho. Anebo jenom někde tam, kde zrovna stál. Zdálo se mu, že se chvílemi třese. Mezitím se však pokaždé jaksi sebrala a dokonce se usmívala.

A vtom předstoupil Velký vůdce s obsidiánovým břitem ve zlaté rukojeti. Hrdlo mu obepínal božský nákrčník z krouceného železného prutu. Každý musel hned poznat, že vykonavatelem bude přímo on. Jeho řeč zněla ještě halasněji a ještě ostřeji než předtím. Dokonce se Gudmegisovi zdálo, že Dukaně hodně drsně něco vytýká. Dokonce jí nadává. A ona stála s vytřeštěnýma očima a otevřenými ústy. Zjevně nečekala takový průběh. V řeči Velkého vůdce zaznívala slova, která hodně připomínala všelijaké vulgární nadávky. Takové často zněly mezi Molberskými. Určitě se nedaly s ničím jiným zaměnit.

Dukana sebou začala zmítat. Už se ani neohlížela po Gudmegisovi. Vůbec v ničem nepřipomínala svatou oběť. Spíše někoho, kdo se cítí hrozně podvedený. A přitom nemůže s tím nic udělat.

Vtom Velký vůdce k ní přistoupil, porval ji za vlasy a prořízl jí hrdlo. Hlava jí klesla na hrud' a krev se vyřinula na bílé šaty. Lidé v davu začali vyřvávat. To, co Gudmegis kolem sebe viděl a slyšel, ho doráželo jako těžké údery. Že si dokonce připadal, jako by ani nebyl při vědomí.

Takový podvod!

Žádná svatá oběť.

Poprava skendské děvky.

Tak nějak to podle všeho pochopili. Všichni kolem něho.

A přestože hleděl do ohňů, žádná síla se v něm neprobouzela. Z nebes žádný řev. Ani slabý, ani silný. Nic. Vůbec nic. Zato všude kolem něho všechno hlučelo. Kdekdo vyřvával. Ozývaly se zpěvy. Jeden přeřvával druhého. Dukanino tělo, svěšené v provazech na kůlu, odřezali svatí muži a

odnášeli je někam pryč. Zřejmě do jednoho z dlouhých domů. Tato noc bude pro Molberské slavná. Budou hodovat! Požírat maso skendské děvky.

A těšit se na velké vítězství.

Gudmegis poznal, že už nemůže déle zůstat.

Prostě nemůže. Nesmí!

Ať Molberští vyhrají nebo ne. Jeho to už nezajímá. Přestal to být jeho boj. Složil sice slib věrnosti Velkému vůdci. Pojedl s ním společné jídlo a pil společný nápoj. Ale on už nezůstane. Musí pryč!

Měl pocit, že ho kdosi sleduje. Ne jeden stín, ani dva, ale tři. Něco jako předtím ty stíny v temných pláštích s kapucemi, když se dělo něco podivného. Nebo jako ti svatí muži, kteří před chvílí odnesli Dukanu. Ohlédl se. Nic. Opět jenom pocit. Ale jeho takové pocity příliš nezajímají. V té chvíli určitě ne.

Prodral se mezi radujícími se muži a ženami. Šel si pro své věci. Za ním jeho dva stíny s luky pohotově v rukách. Žádný pocit, pomyslel si. Tihle jsou skuteční. Prošel bránou a obešel skupiny lidí, sedících kolem ohnišť. U dávno vychladlého ohniště sebral ze země svoji palici a ostatní věci. Moc jich neměl. Vždyť si skoro nic nepřinesl.

Prošel mezi oběma lučištníky. Vydal se zpět nahoru. Kolem sedících lidí k vnitřní bráně. Všude plno hluku. Kdekdo překřikoval kdekoho. Nerozuměl slovům. Moc rád, že nerozumí. Tady už skončil. Tihle ho za hrdinu považovat už nemusí. Ani to nechce.

Davy už opustily svaté místo. Spíše se rozešly k dlouhým domům. Kdekdo se jistě třese, až dostane kousek masíčka. Kousek lidského masíčka. Kousek té skendské děvky. Té, co úporně bojovala právě za ně. Proti Skendům. On lidské maso nikdy neokusil. A neokusí. Dobře mu to tehdy řekl moudrý Mendhis Deruchis, ať nikdy nejí lidské maso, že on to nebude potřebovat. Zřejmě až teprve teď pochopil, co tím bylo míněno. K němu přišla síla skrze oheň. Jiní si k ní musí pomáhat tím, že žerou lidské maso. Ale i kdyby mu to Mendhis neřekl, tak to, co se zrovna stalo, mu úplně stačí.

Zamířil k místu, kterým předtím přišel do Molbery. I s Dukanou. I s Burkisem.

Ty dva kdyby měl zrovna teď u sebe!

Přicházel k hradbě. Na ní snadno rozeznal obrysy několika strážců s oštěpy. Jejich siluety se dobře vyjímalý proti obloze. V tu chvíli si připomněl, co mu zdůrazňovala vědma Bokerta. Aby se spoléhal na zástitu

Stříbrné panny. Zastavil se, pohlédl k nebi. Mezi šedivými mraky prosvítal měsíc a vydával světlo.

„Stříbrná panno, ochraňuj mě!“ pronesl odhodlaně. „Veď mé kroky podle své vůle!“

Chvíli počkal, až jeho slova odezní v nebi. Pak vykročil k hradbě. Ani se nemusel otáčet. Moc dobře věděl, že oba lučištníci jdou stále za ním. Bezděky si sáhl na hrud', kde má kousek jantaru. Avšak ruku hned stáhl. Aby si spíš nepřivodil smůlu.

Najednou ho napadlo, že Dukana si v rohu srubu, v němž dostali místo k přespání, zahrabávala osobní věci. Zrovna ty, které sebrala zabitým nepřátelům. Asi by je měl vzít a zanést vědmě Bokertě. Hned svou myšlenku zavrhl. Určitě by ji netěšilo, že jde o věci, sebrané mrtvým. A co, stejně není jisté, zda se vůbec dostane ven. Z Molbery.

Zamířil přesně k místu, kterým před několika dny přišel dovnitř. Nikdo mu v ničem nebránil. I kdyby se ho ptali, stejně jim nerozumí. Oni jemu jakbysmet...

Lano bylo stále stejně uvázané jako předtím. Shodil je dolů, stejně tak dolů shodil palici a ostatní věci. Spustil se, nohama se přitom opíral o kamennou hradbu. Ze země si věci posbíral. Bez ohlédnutí se vydal ke křovinám. Na hradbě za jeho zády slyšel vzrušené hlasy. Ještě vzrušenější a halasnější pak z dálky. To se dav chystal na svoji skvělou hostinu.

Čekal, až vyletí šíp. Nebo dva.

Nic nepřiletělo.

Vůbec nic.

Nechali ho jít. Ale tam vzadu, daleko za jeho zády. Něco se tam dělo. Něco, čemu vůbec nerozuměl. Zvedl se nějaký pokřik. Ohromná změť pokřiků, splývající do jednoho lomozu a hřmotu.

On už tam skončil. Nic ho nezajímá. Ani společné jídlo, ani sliby. Ani ten příšerný podvod.

A přísahy? Nač vůbec jsou.

34.

- *Tekas-Gudmegis* -

Světlo neúplného měsíce mu docela stačilo. Viděl, kudy jít. Koruny stromů a keřů se pohybovaly. Jako živé bytosti. Až se zdálo, že spolu hovoří a rokují o něčem důležitém. Gudmegis se ohlížel k Molbeře. Přál si být co nejdál. Děkoval Stříbrné panně, že ho zachránila a že mu svítí na cestu.

Najednou se poblíž v křoví něco pohnulo, ale jinak, než by čekal.

Někdo tam je, usoudil. Určitě člověk. Nepřítel?

Uchopil palici oběma rukama a napřáhl k úderu.

„Tekasi!“ zazněl mužský hlas bázlivě. „Nejsem nepřítel!“

„Tak vylez!“ poručil Gudmegis, zvědavý, kdo se dovolává jeho starého jména.

Křoví se zatřáslo a na měsíční světlo vylezl starší vousatý muž v hrubém vycpaném kabátci.

„Jsi Skend!“ držel Gudmegis palici připravenou k ráně. „Jak to, že znáš moje staré jméno?“

Vousáč otevíral prázdné dlaně, aby ukázal, že nemá zlé úmysly: „Abys věděl, to já vystřelil ten šíp do břehu potoka. Když se tam koupala Krogala. A nejsem Skend, jmenuji se Rafis. Narodil jsem se tam, kde ty. Ve stejné krajině. Jenom o několik osad dál. Ale unesli mě kupci ještě jako mladého chlapce a musel jsem sloužit skendskému pánovi. A teď utíkám od umírajícího pána, aby mě neposlali za ním.“

„Ty znáš to děvče?“ sklonil Gudmegis palici. „Jmenuje se Krogala?“

„Moc dobře ji znám. Vždyť jsem ji doprovázel i k tomu potoku. A tebe jsem mohl zastřelit, ale neudělal jsem to. Jenom jsem tě varoval.“

„A co jste tam vůbec dělali? Sem do kopců se přece Skendové neodváží,“ pronesl Gudmegis o poznání mírněji.

„Jenom se nepleť, Tekasi. Za chvíli tady budou. Tak rychle pospěšme co nejdál odtud.“

„A co by tu dělali?“ namítl Gudmegis. „Molberští je přece zahnali. A už se na ně chystají. Aby je dorazili.“

„Nevím, kdo ti něco takového řekl. Není to vůbec tak,“ ohradil se Rafis. „Brzy uvidíš.“

Vzápětí se vysoko na nebe vzneslo množství ohníčků, nahoře se obrátily a letěly dolů. Nato se v dáli ozval hrubý zpěv, který sílil. Připomínal blížící se burácení hromů.

„Co jsem ti řekl?“ opáčil Rafis smutně. „Molbera bude dneska dobytá a vyplněna. Dnes odpoledne dorazily posily. Scholtové! Mnoho jezdců! Jsou z dalekého východního poledne. Zavolal je Velký vůdce, Chonši Konugu Sikela. Jeho klan má se Scholty společnou krev.“

Další a další světelné střely vylétaly vzhůru a slétaly do míst, kde nepochybně stojí Molbera.

Gudmegis s Rafisem vylezli na blízký vrch. Bylo vidět, jak za hradbami vzplanulo mnoho ohňů a ještě jich přibývalo. Zpěv, připomínající bouři, neustával, nýbrž ještě sílil. Z dálky se nesly výkřiky a doléhal hluk boje. Také šílené kvílení a ryčení zvířat.

Ohnivě střely létaly za hradby ze všech stran. I ze strany, ze které oba z bezpečí a z výšky hleděli na tu zkázu. Takže Gudmegis vlastně z Molbery odešel na poslední chvíli. A když na to ohnivě pustošení hleděl, nezbylo než pomyslet na Burkise, který ho zachránil před zákeřným oštěpem. A především na Dukanu, bez jejíž oběti by sám uvízl v ohromném ohništi. A přitom oba jenom potkal na cestě. Opravdu jenom náhodou? Ti dva, co je u nich doma proklínají jako nějaké zločince, chtěli žít jinak, než jejich příbuzní. Stali se odpadlíky. Prokletými, údajně nesmírně podlými. Avšak on ví, jak k tomu došlo. Poznal je jinak, než jejich příbuzní. Myslel si, že se za něho ukrývají, aby se jim v boji nic nestalo. Zatímco oni bedlivě chránili jeho. A zachránili. Nejenom Burkis. Ale i ona. Kdyby se jim mohl nějak odvděčit. Kdyby jen trochu mohl.

Rejstřík jmen a názvů

Jména a názvy byly pro potřebu příběhu převzaté a volně upravené z indoevropštiny, což alespoň hodně vzdáleně může připomínat řeč dávného obyvatelstva střední Evropy.

Albecha – (bílá jahoda) – Krogalina matka, žena vůdce skendského klanu Konugu Arvise, pochází z krajiny od Býčí skály

Alchavtla – (bílá kobyla běží stepí) – velekněžka skendské Velké bohyně Machkaby

Ambust Manmar – (skyth. – slavný bijce mužů) – nejvyšší vůdce Scholtů, skythského kmene

Atirkas – (tančící bojovník) – nejvyšší svatý muž v Molbeře

Atreis – (otec oráčů) – čestné názvy velmožů, kteří stojí v čele svých klanů

Atreis Aris – (pán) velmož klanu, ze kterého pocházeli Dukana s Burkisem

Atreis Erchis – (půdu rozrývající) – Tekasův otec, velmož

Baldeias Godsulmis – (zářící slunce, mocný bůh) – sluneční bůh apolónského typu

Bhel – (spadlý list) – chlapec z lesní osady u Molbery

Bokerta – (čarující bába) – vědma z posvátného vrchu, teta Dukany a Burkise

Burkis – (funicí ježek) – Dukanin bratr (dvojče) a synovec vědmy Bokerty

Dheilana – (dítě stepi) – bojovnice, Krogalina družka, souložnice Velkého vůdce Skendů

dhurgisové – (druhové ve zbrani) – bojovníci Velkého Megha

Dukana – (dcera kuny) – sestra Burkise (dvojče) a neteř vědmy Bokerty

Eremiš – (jarní spěch) – bojovník, který zradil svého dobrodince Velkého Megha a byl zabitý

Goarové – (skyth. – zloději dobytka) – nejvýznamnější klan scholtského kmene

Gudmegis sun Bergh – (drtící palice, syn rozbřesku) – nové (hrdinské) jméno Tekasovo

Konugu Arvis – (vůdce, důvěřující orlu) – Krogalin otec, vůdce skendského klanu

Konugu Chonši Sikela – (vůdce nejvyšší zrozený pro boj) nejvyšší vůdce skendských klanů, nomádů z maďarských stepí

Kreumona (měsíční krev) – žena Atreise Arise z klanu, z něhož pocházeli Dukana s Burkisem

Krogala – (krahující hlas) – druhá hlavní postava příběhu, zasvěcená bojovnice, dcera Konugu Arvise, vůdce skendského klanu

Kuvakis – (člověk hovado) – lupič, únosce lidí, kterého zabil Tekas a přivlastnil si jeho zbraně

Lemota Gedurcha – (z hradeb, mocná bojovnice) – matka Velkého Megha, Lemote Alkonise

Lemote Alkonis – (z hradeb, bílý kůň) – Velký Megh, vůdce klanů v okolí dnešního Brna

Magmona Belvepela Pelkerta – (matka země, ochránkyně úrody a plodnosti) – bohyně Velká Matka

Machkaba – (kobyly moc) – Velká bohyně, uctívaná kočovnými pastevci ze stepí

Megh – (mocný) – titul nejmocnějšího z Atreisů v krajině (Velký Megh)

Megh Pote Meitis – (mocný pán opevnění) – Velký vůdce z Molbery (z Molpíru)

Mendhisové – (moudří) – předchůdci druidů

Mendhis Deruchis – (moudrý, řeč předků) – mudrc, který pečoval o Tekase od narození

Molbera – (hradiště bojovníků) – hradiště Molpír na jz. Slovensku

Rafis – (vzporný červ) – skendský otrok, pochází z krajiny od Býčí skály

Rivakis – (člověk od řeky) – syn velmože, vůdce mladých lupičů, vojáků, proti Tekasovi podnikal nebezpečné intriky

Selis Godchalis – (věstec, hadí hlas) – svatý muž od Býčí skály

Schalma – (měsíční panna) – bohyně uctívaná v měsíci

Scholtové – skythský kmen, zaměřující své kořistnické výboje na území střední Evropy

Skava – (kobyly skok) – skendská bojovnice, starší, zasloužilá

Skendové – (jízdni lučištníci) – název národa kočovných pastevců z maďarských stepí

Tekas – (zaječí úprk) – syn velmože, hlavní postava příběhu

Uladha (stepní vláha) – bojovnice, Krogalina družka

Vekvera – (veselá veverka) – Tekasova milá, než odešel z rodného dvorce

Velký Megh – (velký mocný) – titul vůdce Atreisů

vojkové – (vlčí srst) – mladí lupiči (obdoba keltské fiany)

O knize

Jan Padych: Prastará tajemství 2. díl – Drtící palice

Střední Evropa v 6. století př. n. l. Velmožská vrstva bohatne a ostatní obyvatelstvo chudne. Na hradištích a dvorcích se střídají kupecké karavany, putující po tzv. Jantarové stezce. Kupci přivážejí všelijaké luxusní zboží a odvádějí si zástupy budoucích otroků. Pořádají se nákladné hostiny, hrdinské zpěvy o předcích, velkolepé velmožské pohřby. A tehdy ze stepí od Dunaje i od Černého moře přicházejí loupeživé oddíly i armády velmi bojeschopných jezdců, kočovných pastevců, které zlákala vidina poměrně snadné kořisti. Místní klany a kmeny, ovládané elitními vrstvami bojovníků, a navíc často ještě vnitřně i z vnějšku znesvářené, nemají schopnost patřičně vzdorovat početným a skvěle organizovaným nájezdům. Když navíc ziskuchtiví velmoži se nezřídka přidávají i k drancujícím nepříteli. A tehdy vezmou věc do rukou moudří svatí muži, kteří si velmi dobře uvědomují příčiny. Připomínají si prastaré bohy, jejichž rituály jsou nesmírně kruté. Avšak účel v jejich očích tyto prostředky posvěcuje. Svá velká tajemství mají i svaté ženy. Také ony dokáží hodně překvapit a zasáhnout do osudů živých i mrtvých.

Hlavní hrdinové románu, okolnostmi vtažení do her mocných, musejí nezřídka podstoupit krutý boj o život a svobodu. Také o svoji čest a hrdost. V příběhu není nouze o hrdinské činy, ani o zradu. Vedle zarytého nepřátelství v něm nalezneme také přátelství na život a na smrt. Rozhodně i lásku, velmi silnou a plnou rozporů. Lásku s poněkud jiným završením, než bývá obvyklé.

Některá místa, kde se odehrává děj tohoto šestidílného příběhu čtyř hlavních postav, velmi připomínají některé významné pravěké lokality z doby halštatské i historické události s nimi spojené (např. Molpír na Slovensku, Býčí skála a Krumlovský les na Moravě, Biskupin v Polsku).

O autorovi

Jan Padych je autorem příběhů z nejstaršího dávnověku i ze současnosti.

Narodil se 8.3.1954 v lázeňském městě Jeseník. Mládí prožil v Havířově, od r. 1989 žije a pracuje v Ostravě. Po absolvování střední ekonomické školy pracoval v obchodních organizacích v kontrolních a řídicích funkcích na krajské i podnikové úrovni. V porevolučních letech působil převážně v pojišťovnictví, v letech 1994-1995 také jako jazykový redaktor v knižním nakladatelství Optys v Opavě. Od r. 2006 pracuje v bezpečnostních agenturách.

Publikovat začal v dospělém věku ojedinělými povídkami a fejetony (hlavně v Čs. rozhlasu). V roce 1988 vyhrál celostátní soutěž GENERACE 88 v oboru próza. Od r. 2001 členem Obce spisovatelů.

V prvních porevolučních letech (1991 – 1992) psal velkoplošné články (eseje) do Ostravského večerníku. Zprvu pod pseudonymem Samuel Dan články („Současný démonismus“, „Padlý anděl Satan“, „Vděk starých bohů“), v nichž uplatnil své znalosti jak z prostředí křesťanských denominací, tak rovněž z okulní literatury. Později (1992 – 1993) vydával články již pod svým jménem a jejich obsah zaměřil především na pravěkou archeologii („Svědectví Býčí skály“, „O bronzových pokladech“, „Mystéria pravěkých nádob“). Následovaly knižní publikace (viz dále).

V roce 2004 společně se synem Danielelem založili nakladatelství (nakl. Daniel Padych), kde vydal román „Bouře ve sklenici piva – pojišťovácký román“. Kniha byla vybrána Českou televizí jako námět k natočení celovečerního filmu „Každý den karneval“ (2005) s Pavlem Zedníčkem v hlavní roli, dále s Jitkou Asterovou, Michalem Dlouhým a dalšími populárními herci. (Scénář k filmu zpracovali Martin Fahrner, Michal Josef Przebinda a Aleš Jurda). Další kniha v tomto rodinném nakladatelství vyšla v r. 2013 elektronicky (na www.padychbooks.com) pod názvem „Pravěké ženy a jejich velké tajemství“.

Jan Padych od mládí tíhnul k nejstarším dějinám a reáliím nejstarších kultur. Velmi se zajímal o starověké dějiny, také o pravěk střední Evropy. Odtud jeho zájem o nejstarší dějiny náboženství, včetně dějin magie a pověr. Vztah k pradávne historii vedl Jana Padycha k samostudiu. Svě vědomosti doplňoval i dlouholetými diskusemi a korespondencí s odborníky. Jedním z nejvýznamnějších byl Profesor Rudolf Mertlík, klasický filolog, spisovatel, básník a překladatel, jeden ze zakladatelů Antické knihovny, se kterým se setkával v letech 1972 – 1985 (antická literatura, dějiny, reálie). Mnoho poznatků získal rovněž od PhDr. Jiřího Pavelčíka, CSc, archeologa a etnografa (1993 – 2009). Také od Mgr. Martina Golce, Ph.D., archeologa a speleologa (2004 – 2008 a v r. 2016).

Knížní publikace

Sibyla a démonismus (1991, vydalo nakl. Petit družstva Sampex Ostrava)

Fotbalový generál (1995, vydalo nakl. Optys v Opavě)

Krysa v hlavě (1996, vydalo nakl. Sena v Ostravě)

Z pravěkých ság – Nesmrtelný (2000, vydalo nakl. Alpress ve Frýdku Místku)

Bouře ve sklenici piva – pojišťovací román (2004, vydalo nakl. Daniel Padych v Ostravě)

Čas vlků (2007, vydalo nakl. Alfa Publishing v Praze)

Pravěké ženy a jejich velké tajemství (2013, vydalo nakl. Daniel Padych v Ostravě)

Filmový námět

Námět celovečerního filmu „Každý den karneval“, natočila Česká televize v r. 2005 podle knihy Jana Padycha: „Bouře ve sklenici piva – pojišťovací román“.

JAN PADYCH

Prastará tajemství

Drtící palice

2. díl

Grafika Daniel Padych
Odpovědný redaktor Daniel Padych
Vydalo Nakladatelství DANIEL,
V. Vlasákové 934/1, Ostrava
roku 2016 jako svou 2. publikaci

ISBN 978-80-88205-07-4

www.padychbooks.com